

ZÁPAS O DUŠI 130

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

PODZIM 2016
ROČNÍK 27

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

**I kdyby fíkovník nevypučel,
réva nedala výnos ...
... já budu jáсотem oslavovat Hospodina,
jásat ke chvále Boha, který je má spása.
(Abakuk 3,17–18)**

OBSAH

Jediná oprávněná obava	2
Boží ruka v událostech	
kolem nás	3
Íránský příběh	
ve dvou větách	8
Nejsilnější svědectví	10
Přátelská sešlost	12
Čím je zajištěn tvůj život?	19
Zimní konference 2017	23
Připravte se na dobré	
umírání už dnes	29
Co bych musel popřít, abych	
mohl popřít peklo	30
Jak udělat ze svého dítěte	
dobrého delikventa	33
Proč je výkladové kázání	
mocí pastorační služby	33
Dílo Boží trojice	
v posvěcení	38
Ticho kolem oddělení	45
Minimální křesťan	47
Pět nebezpečí moderního	
prorocství	48

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz,
 Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
 Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
 Redakční rada: Daniel Adamovský, Rado-
 van Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká, Klára
 Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
 Číslo 130 vyšlo 20. 10. 2016,
 Evidenční číslo MKČR: E 11180
 Fotografie na titulní straně: Klára Steiger
 Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova
 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
 Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
 ISSN 1804-2880 (Print)
 ISSN 2336-8330 (Online)

NA ÚVOD

JEDINÁ OPRÁVNĚNÁ OBAVA

(Mk 4,35–41)

Eric Preud'homme

- ◆ *Neříkejte zrada všemu, čemu říká zra-
 da tento lid, a čeho se bojíte, toho vy se
 nebojte a nestrachujte. Dovědčujte
 svatost Hospodina zástupů! Jeho se
 bojte a strachujte. (Iz 8,12–13)*

Z čeho máme v životě strach? Podle ne-
 dávného průzkumu máme strach z ne-
 mocí, nezaměstnanosti, nedostatku pe-
 něz, násilných činů a stáří.

V biblickém oddílu nazvaném Utišení
 bouře (Mk 4,35–41) měli učedníci velký
 strach a Ježíš jim dává lekci. Přiznejme, že
 měli z čeho mít strach: byla noc a bouře
 byla velmi silná i na profesionální rybáře.
 Bylo proč panikařit a volat Pána! Když
 Ježíš bouři utišil, dal jim na vědomí něco
 podstatného. Největším nebezpečím ne-
 byla bouře, ale nedostatek jejich víry.
 Problém je vnitřní.

Je to ostatně dávný problém. Prvním
 pocitem Adama a Evy poté, co padli, byl
 strach. Důvodem byl nedostatek víry.
 Učedníkům jakoby Ježíš říkal: „Potom, co
 jste u mě viděli vodu proměněnou ve víno,
 uzdravení nemocných, navrácení zraku
 slepým, ještě nevěříte! Kde je vaše dů-
 věra? Jsem na vaší lodi, a vy máte strach!“

Náš problém je, že se soustředíme na své
 vlastní těžkosti, místo abychom se soustre-
 dili na Boha. Bojíme se všeho, jen ne Jeho!
 Kdybychom Mu však udělili první místo na
 své lodi, čeho bychom se měli bát? Nenastal
 čas, abychom o to usilovali? ■

Z kalendáře „Méditations Quotidiennes“.

BOŽÍ RUKA V UDÁLOSTECH KOLEM NÁS

Jaroslav Kernal

- ◆ *Výnos, který přijal ve vidění prorok Abakuk. (Ab 1,1)*

Bůh má ve svých rukou celou historii a používá všechny věci tak, aby Mu z nich vzešla sláva a aby lid, který si vyvolil před stvořením světa, došel spasení, byl posvěcován a byl svědectvím o veliké Boží milosti.

Bůh jedná tak, jak On sám chce. Jeho záměry jsou neuchopitelné, je úplně jiný, než jsme my (Iz 55,8–9). Abakuk přijal od Boha výnos, Bůh na něj vložil břemeno – břemeno poznání Hospodina, Jeho velikosti a slávy, Jeho jednání v okolnostech kolem nás. Bůh je veliký ve své moci a slávě, ve své milosti, ve svých plánech, je veliký ve své svatosti a spravedlnosti, což je něco, čemu velmi málo rozumíme. Máme stejný problém jako Abakuk – nechápeme, kdo je Bůh a jak jedná v událostech kolem nás!

Boží mlčení (v. 2–4)

- ◆ *Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, a ty neslyšíš. Úpím k tobě pro násilí, a ty nezachraňuješ. Proč mi dáváš vidět ničemnosti a mlčky na trápení hledíš? Doléhají na mne zhouba a násilí, rozrostly se spory a sváry. Proto je tak ochromen zákon a nikdy se neprosadí právo. Spravedlivého obkličuje svévolník, proto je právo tak překrouceno. (Ab 2,2–4)*

Prorok pláče a nařiká, když vidí, co se kolem něj děje. Nejde o vyložené bezpráví, nejde o to, že by vládla anarchie

a chaos, jako tomu bylo v Izraeli o něco později. Zdá se, že věci fungují více méně tak, jak mají. Ale Bůh dal prorokovi nahlédnout pod pokličku. I my máme demokracii, svobodu, zákony, policii, obchodníci obchodují, výrobci vyrábějí, máme se celkem dobře. Ale když se zadíváme trochu lépe, můžeme vidět i jiné věci – vzrůstající násilí ve společnosti, nejružnější ničemnosti a trápení. Zhouba, násilí, neustávající spory a sváry... Prorok volá k Bohu a Bůh neodpovídá. Je ochromený zákon a převrací se právo. Zdá se, že Bůh nic neříká.

Dnes je to stejné jako v Abakukově době. Vypadá to, že lidé, kteří jsou náboženští jenom na povrchu, mají navrch. Lidé, kteří dovedou využít náboženství ve svůj prospěch – a je jedno zda záměrně nebo nezáměrně – mají hlavní slovo. Těm, kteří dovedou ve věcech dobře chodit, se daří. Falešní učitelé, kteří kážou nesmysly a vytahují z lidí peníze, mají plné sály. Církev, které upřednostňují zábavu, psychologii a zaměření na člověka, mají plná shromáždění. Převrací se právo, ochromen je zákon a spravedlivého obkličuje svévolník. Klademe si stejnou otázku jako Abakuk: „Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, a ty neslyšíš!“

Má vůbec smysl věřit? Vždyť to přináší jenom problémy a těžkosti. Mám zapotřebí chodit do sboru, kde se pořád mluví o hříchu a svatosti, o poslušnosti Bohu a studiu Písma? Není lepší si najít

nějaký lepší sbor, kde bude víc zábavy a méně povinností? Je opravdu dobré uchovávat si sexuální čistotu až do manželství? Není daleko lepší si vyzkoušet, jak vypadá manželský život dříve, než si někoho vezmu?

Modlíme se za probuzení v naší zemi, a místo toho vidíme, jak se ve viditelné církvi rozmáhá hřích, kompromis, sektářství, jak upadá zbožnost a poznání Boha. Setkáváme se s lidmi, kteří se prohlašují za křesťany, ale věří naprostým nesmyslům nebo dělají věci, které mají s biblickým křesťanstvím jenom málo společného: míchají dohromady nejrůznější náboženství, mluví o tom, že všechny cesty vedou k Bohu, nebo že Bůh Bible je stejný jako Bůh muslimů nebo bůžci pohanů. Ptáme se, jak může Bůh dopustit, aby se takové věci děly v Jeho jménu. Lidé, kteří tvrdí, že jsou křesťané, dělají naprosto nekřesťanské věci, nacházíme je uprostřed nejrůznějších kompromisů, na okraji propasti hříchu. Jsme zmateni, zraněni, zklamáni, leží na nás břemeno, voláme k Bohu, usilovně se modlíme, a naše modlitby jako by zůstávaly bez odpovědi. Co se to děje? Kde je Bůh? Jak to, že neodpovídá?

Máme před sebou stejnou otázku jako Abakuk: „Copak s tím, Bože, nehodláš nic dělat? Bude to takhle trvat věčně? Copak se to nikdy nezlepší? Už dlouho volám o pomoc a ty, Bože, stále mlčíš!“ Nevíme, proč Bůh neodpovídá. Stejně jako Abakuk se ptáme, jak dlouho to ještě bude trvat. A stejně jako Abakuk máme nějakou svou představu o Boží odpovědi, a proto často nevidíme, že Bůh odpovídá.

Boží jednání (v. 5–10)

Bůh ale nemlčí, i když se nám to tak někdy může zdát. Skutečně to může někdy vypadat, jako by Bůh nebyl, jako by nejednal, jako by se nezajímal. Ale:

◆ *Pohledte na pronárody, popatřte! Ustrnete údivem nad tím, co vykonám za vašich dnů. Nebudete věřit, až se o tom bude vypravovat. (Ab 1,5)*

Bůh nestojí nikde stranou, ani není neúčinný. Bůh má svůj plán a podle tohoto svého plánu jedná. Jedná tak, aby byl vyvýšen, aby bylo oslaveno Jeho jméno a aby byl zachráněn Jeho lid vyvolený z milosti. Bůh se nikdy neopozdí ve svém jednání, ale všechno dělá ve svém čase.

Když se naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna narozeného z ženy, aby dokonal dílo vykoupení. Poslal ho v tom nejlepším čase, jaký mohl být. Poslal ho potom, co řečtí a římské filozofové představili svou lidskou moudrost, potom, co selhala lidská náboženství, potom, co selhaly všechny lidské snahy zachránit se skrze zachování zákona. Poslal svého Syna, když Římané vybudovali veliké impérium, které žilo v relativním míru, které bylo dobře spravované, v němž byl vybudovaný systém silnic a kde vládl jeden úřední jazyk, takže se dobrá zpráva mohla velmi dobře šířit všemi směry a do všech částí světa. Bůh jedná přesně tak, jak On sám chce a kdy On sám chce, a používá k tomu všechny věci kolem nás. Používá nástroje, o nichž si myslíme, že by je Bůh nikdy nemohl použít! Použil nejkrutější římský popravčí nástroj, kříž, aby na něm vylil svůj hněv na svého Syna kvůli našim hříchům. Pro Ži-

dy v Ježíšově době, dokonce i pro učedníky samotné bylo naprosto nemyslitelné, že by zaslíbený Mesiáš byl zabit na římském kříži.

Pro Abakuka bylo nemyslitelné, že by Bůh pro nápravu zla v Božím lidu mohl použít ještě něco horšího, než je to zlo, které se děje uprostřed Božího lidu. Proto odpověď, kterou Bůh dává Abakukovi, je neuvěřitelná, šokující. „Ustrnete údivem, nebudete tomu věřit.“ To jsou věci, které udělá Bůh. Bůh si nezakrývá oči před zlem, Bůh není netečný. Bůh je svatý a naprosto spravedlivý (Ab 1,12–13). Bůh nemůže mlčet, kdy se děje bezpráví.

Apoštol Pavel říká, že „Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu“ (Ř 1,18). Boží hněv se stále zjevuje z nebe proti hříchu. Není chvíle, kdy by tomu tak nebylo. Bůh nemůže nechat bez povšimnutí žádné zlo ani žádné bezpráví. Ale to nutně neznamená, že k potrestání zla Bůh vždy použije jenom to, co se v našich očích jeví jako spravedlnost a právo. Bůh může k potrestání zla a k výchově svého lidu použít všechny prostředky. A ať už použije jakékoli prostředky, bude to vždy dobré, spravedlivé a svaté, protože všechno, co Bůh dělá, je dobré, spravedlivé a svaté. Naším problémem je, že tomu ne vždy rozumíme, a proto nám někdy Boží odpověď přijde naprosto šokující. Právě tak se Boží odpověď jevila Abakukovi:

◆ *Já totiž povolám Chaldejce, pronárod krutý a prchlivý, jenž projde široširou zemí, aby se zmocnil příbytků, které mu nepatří. Je příšerný a hrozný, vyhlašuje*

vlastní svrchované právo. Jeho koně jsou hbitější než levharti, dravější než vlci za večera; jeho jezdci uhánějí tryskem, jeho jízda se zdaleka žene, letí jako orlice, jež spěchá za kořistí. Každý z nich se žene za násilím, dychtivě míří vpřed. Sebral zajatců jak písku. Z králů si tropí žerty, hodnostáři jsou mu k smíchu, každé pevnosti se směje, nahrne prach a dobude ji. (Ab 1,6–10)

Zde je Boží odpověď Abakukovi. Bůh říká Abakukovi: „V Božím lidu se rozmáhá nepravost, zlo, převrací se zákon, spravedlnost a právo? Myslíš si, že jenom mlčky přihlížím a nezajímá mě to? Velmi se mýlíš! Připravuji národ, Chaldejce, národ krutý, tvrdý, nelítostný, příšerný a hrozný. Tímto národem vymetu z mého lidu nepravost a hřích!“ Bůh vládne nad národy a jedná v nich tak, jak se Mu líbí. Jedny pozvedá a druhé ponizuje, jedněm dává povstat a druhé vyhlašuje z povrchu zemského.

◆ *On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum. (Dn 2,21)*

Bůh svrchovaně vládne nad dějinami a nad všemi okolnostmi a používá je ke spasení, k výchově a k posvěcení svého lidu. Někdy k takovým věcem používá tak strašný národ, jako byli Chaldejci. Abakukovi bylo jasné, že Bůh musí nějak potrestat hřích svého lidu, ale nedovedl si představit, že by mohlo nastat něco tak hrozného – že Bůh dá povstat krutému vojsku Chaldejců, které zničí izraelská města, povraždí obyvatele a zbytek odvede do zajetí.

I my někdy předepisujeme Bohu, jak má odpovědět na naše modlitby. Ale vidí-

me, že Bůh odpovídá způsobem, jaký bychom vůbec nečekali. Někdy v dobrém slova smyslu a my žasneme, někdy ale Bůh odpovídá způsobem, který nám nepřipadá úplně dobrý, a potom býváme zděšeni. V odpovědi na naše modlitby Bůh někdy dopouští, že věci se ještě zhorší. Vede nás do konfrontace s chaldejskou armádou. Proč to tak je? Protože se máme naučit spoléhat se jenom na Hospodina, jenom na evangelium, jenom na dílo našeho Pána Ježíše Krista na kříži Golgoty.

Bůh je tak milostivý, že někdy na naše modlitby odpoví způsobem, který bychom vůbec nečekali, a úplně opomine to, co bychom tolik chtěli a tak očekávali. Bůh tak jedná proto, aby odhalil naše nitro, aby nás vychovával ke svatosti, aby nás učil pokoře a závislosti na Něm samotném. Nevydává nás teroru našich vlastních přání a tužeb, ale učí nás vystačit si jenom s Ním. Bůh přivádí Chaldejce, aby nám dával růst ve víře. K tomu směřuje celé své dílo v dějinách, k tomu směřuje své jednání s národy, s králi, s teroristy, s Islámským státem, s Tureckem, s vašimi spolupracovníky, sousedy, s vašim nadřízeným, s politickou situací v naší zemi, s naší vládou... To je Boží dílo!

Dnes jsme svědky ohromného zesvětštění a odpadnutí církve, jak v naší zemi, tak v celé Evropě. Liberalismus, humanismus, kompromisy, politika, ekumenické hnutí, genderové hnutí, rozbití rodiny, oddávání homosexuálních párů, ženy na místě starších, církve závislé na státu, rozvody, nevychovávané děti, tolerování hříchu, ředění evangelia, laciná milost... to je obraz viditelné církve v naší

zemi i v celé Evropě. Nemůžeme se divit, milovaní, že Bůh posílá „Chaldejce“. Vidíme invazi muslimů do Evropy. Vidíme Araby, kteří třináct století usilovali o to, aby vojensky ovládli Evropu, jak nyní přicházejí po statisících. Vidíme, jak roste moc Turecka. Vidíme Boží soud, který přichází. Bůh bude pročišťovat svůj lid – a už to dělá. Soud už začal od Božího domu. Bůh posílá svůj meč, aby posílil to, co ještě zůstalo, volá nás k pokání, k tomu, abychom Mu vydali své životy, abychom naslouchali Jeho slovu a zachovávali ho. Svět kolem nás se otřásá v základech. Přicházejí nejrůznější zprávy, a my nevíme, co si o tom všem máme myslet. Ale tady je vysvětlení: Bůh volá svůj lid k pokání, k horlivosti a ke spolehnutí se na Něj.

Lidé kolem Abakuka možná říkali: „Pokoj, pokoj, nic nehrozí. Neděste se slov bláznivého proroka, Bůh by přece nic špatného nedopustil. My to zvládneme! Totéž říkali lidé na proroctví Abakukova současníka, proroka Jeremiáše. Ale Bůh měl svůj plán. A co si Bůh připravil, to také udělá.

Boží soud (v. 11)

◆ *Potom přelétne jak vítr a táhne dál obtížen vinou, za boha má vlastní sílu. (Ab 1,11)*

Bůh používá jako metlu Chaldejce. Bůh dal povstat Chaldecům, Bůh je povolal a dal jim moc, aby ji používali. Bůh dal rychlost jejich koním, dravost jejich srdcím, sílu jejich jezdcům. K čemu je to vedlo? K aroganci, k pyšce, k tomu, že se vysmívali králům, že jim pevnosti byly k smíchu, že ze své vlastní síly si udělali boha, kterého uctívali! To, co jim Bůh dal, je

vedlo k modlářství a k uctívání sama sebe jako boha, místo, aby uctívali Toho, který je povolal svou mocí. Bůh vydal zemi Chaldecům, ale oni nebudou bez viny. Bůh je bude soudit a odsoudí je za jejich tvrdost, pýchu, aroganci, krutost, za násilí, jehož se dopouštěli. Zde se nachází význam Pavlova přirovnání, že jsme hlinou v rukou hrncířových, že on si tvoří každou nádobu právě takovou, jakou ji chce mít a přesně k těm účelům, k jakým ji chce použít. Takto Bůh připravil vašeho kolegu nebo kolegyni v práci, vašeho šéfa nebo vaše podřízené či zákazníky, aby je použil k vašemu posvěcení, aby je používal k vašemu růstu.

Bůh je vládce lidských dějin. On je naplánoval, vytváří je, řídí je, vede je ke svému cíli, k vyvýšení Krista, ke spáse Božího lidu, k okamžiku, kdy se celému stvoření zjeví sláva Božích synů, Kristovy nevěsty, církve. To je vyvrcholením Bohem připravených dějin. K tomu celé dějiny a všechny okolnosti kolem nás směřují.

Všechno, co se děje ve světě kolem nás i v našich životech, má svůj význam jenom ve vztahu k finálnímu Božímú dílu – všechno se vždycky nějak vztahuje ke Kristově církvi, ať už mluvíme o církvi jako o celku nebo o životech jednotlivých křesťanů. Taková je perspektiva, kterou si potřebujeme osvojit a kterou se musíme dívat na své životy. Perspektiva, která staví do centra dění Boha, a nikoliv člověka. Potřebujeme se naučit ptát se, jaký význam mají věci s ohledem na Boží království. Potom můžeme například velmi dobře rozumět tomu, proč zástupy muslimů proudí do Evropy – je to Boží metla na straně jed-

né, a je to příležitost, jak vyvolení z těchto národů budou moci slyšet evangelium a být spaseni na straně druhé.

Můžeme vše vidět také v osobní rovině a ptát se, jaký význam mají události v našem životě ve vztahu k Bohu. Proč Bůh dopustí některé věci v našich životech? Má mě to vést k pokání? Odhaluje to moji tvrdost? Světскost? Mé modlářství? Mou závislost na člověku? Na lidech kolem mě? Někdy Bůh dopustí opravdu velmi těžké věci, aby odhalil naše srdce, aby nás naučil tomu, že musíme být závislí jenom na Něm samotném, že máme jednat správně navzdory tomu, co se děje kolem nás nebo v nás samotných, navzdory tomu, jak se cítíme a co bychom chtěli. V tom, co se děje kolem nás, se nám Bůh dává poznat – potřebujeme jenom otevřít oči a vidět Jeho ruku. Nemáme pochybovat o Jeho lásce a Jeho dobrotě – Bůh své děti nikdy nepustí ze své ruky a všechny dovede až do cíle. Ani jediná ovečka se Mu neztratí. Bohu na nás záleží. Kvůli nám poslal svého Syna, aby byl smírnou obětí za naše hříchy. Záleží Mu na nás a chce nás připravit pro své království. Miluje vás, jako otec miluje své děti. Nikdy se vás nevzdá, nikdy vás neopustí a nikdy se vás nezřekne. Abakuk to nakonec pochopil, a proto vzdává Bohu chválu:

◆ *I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jásosem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása.* (Ab 3,17–18)

ÍRÁNSKÝ PŘÍBĚH VE DVOU VĚTÁCH

Mark Howard

Všichni milujeme dobré příběhy. Jako křesťané máme obzvláště rádi příběhy, které vyprávějí o tom, jak Bůh dá věci do pohybu, když se všechno zdá ztracené.

Jeden takový příběh vypráví o církvi v Íránu – a v dnešním světě je to jeden z největších příběhů.

Je to jednoduchý příběh, který lze shrnout do pouhých dvou vět: Vypadalo to, že pronásledování zničí malou íránskou církev. Místo toho se církev v Íránu stala nejrychleji rostoucí církví na světě, která šíří Krista po celém území země.

Takový úchvatný příběh, i když jednoduchý, si zaslouží bližší prozkoumání.

Růst uprostřed pronásledování

Íránská revoluce v roce 1979 nastolila proislámský režim tvrdého kalibru. V průběhu příštích dvou desetiletí křesťané čelili rostoucímu odporu a pronásledování: Všichni misionáři byli vyhoštěni, evangelizace byla postavena mimo zákon, Bible v perštině byly zakázány a brzy se staly nedostatkovým zbožím a několik pastorů bylo zavražděno. Církev se dostala pod obrovský tlak. Mnozí se obávali, že malá íránská církev brzy zchradne a umře.

Ale stal se přesný opak. Navzdory pokračujícímu odporu od konce 70. let až dodnes se Íránci stali těmi nejotevřenějšími muslimy vůči evangeliu na Středním východě.

Jak se to stalo? K této otevřenosti přispěly dva faktory. Za prvé násilí ve jménu

islámu způsobilo všeobecné zklamání z režimu a vedlo mnohé Íránce k pochybnostem ohledně jejich vlastní víry. Za druhé mnozí křesťané se statečně a věrně nepřestávali s ostatním sdílet o Kristu, tváří v tvář pronásledování.

Výsledkem bylo, že se za posledních dvacet let stalo křesťany více Íránců než za uplynulých třináct století od chvíle, kdy islám dorazil do Íránu. V roce 1979 bylo v Íránu asi 500 křesťanů muslimského původu. Dnes jsou jich stovky tisíc, někdo říká, že i přes milion. Ať je přesné číslo jakékoliv, mnozí Íránci se obraceli k Ježíši jako svému Pánu a Spasiteli.

„Za posledních dvacet let se stalo křesťany více Íránců než za uplynulých třináct století.“

Organizace pro výzkum misijních činností jmenovala minulý rok Írán státem s nejrychleji rostoucí evangelikální církví na světě. Podle této organizace je druhá nejrychleji rostoucí církev v Afghánistánu – a Afghánci jsou z části zasahováni Íráčany, protože jejich jazyky se podobají.

Tři změněné životy

Svědectví íránských mužů a žen, kteří přišli ke Kristu, jsou mocná.

Kamran byl násilník, který prodával drogy a zbraně. Jednoho dne mu přítel

dal Nový zákon. Poté, co ho četl celých pět dní, vydal Kamran svůj život Ježíši. Když jeho rodina a přátelé uviděli jeho proměněný život, mnozí z nich také uvěřili. V Kamranově domě se nyní schází církev.

Reza byl mullah (muslimský učenec), který doufal, že z něho bude ajatolláh (šiiitský vůdce). Když studoval islámský seminář v Íránu, našel jednoho dne Nový zákon, který někdo statečně nechal ležet v knihovně. Ze zvědavosti si ho vzal. Byl jím hluboce otřesen. Časem se do Ježíše zamiloval. Dnes je Reza školeným zakladatelem sborů a slouží v oblasti Íránu.

Nejranější **Fatemina** vzpomínka je, jak ji znásilňovali její bratři. V 11 letech ji prodali za manželku mladému narkomanovi, který ji zneužíval, a když jí bylo 17 let, se s ní rozvedl. Když se vrátila domů, opět jí znásilňovali, dokud se nerozhodla odejít. V ulicích uslyšela evangelium a uvěřila v Ježíše. Za nějaký čas se provdala za křesťana. Když procházeli školením v evangelizaci a zakládání sborů, Fatemah cítila volání k tomu, aby se vrátila domů a svědčila své rodině. Celá její rodina činila pokání a odevzdala své životy Pánu. První sbor, který Fatemah a její manžel založili, byl v jejím rodném domě.

Měl jsem tu výsadu, že jsem slyšel příběh Kamrana, Rezy a Fatemah na vlastní uši. Slyšel jsem bezpočet dalších svědectví, která jsou rovněž pozoruhodná. Každé z nich je bolestnou, a přesto nádhernou oslavou krásy evangelia. Každé z nich je mocnou připomínkou, že navzdory zkouškám a pronásledování – mož-

ná kvůli utrpení – Ježíšovo evangelium září a Ježíšova církev roste.

Příběh, který píše Bůh

Žijeme v době, kdy mnozí křesťané trpí pro svou víru, obzvláště v islámském prostředí. Lidé často reagují tak, že kážou strach a nenávisť vůči muslimskému světu. Avšak apoštol Pavel nám připomíná: „Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí“ (Ř 12,12). To je výzva pro nás.

A příběh, který Bůh píše pro Írán, nám připomíná, že máme mnoho důvodů k radosti a zachování důvěry v našeho svrchovaného Pána a moc Jeho evangelia. Ježíš vybuduje svoji církev. Je to zaslíbení (Mt 16,18).

Žádám vás, abyste na íránský národ mysleli ve svých modlitbách. Modlete se prosím:

- ☞ aby ještě mnozí další Íránci odevzdali své životy Kristu,
- ☞ za vytrvalost a radost pro íránské křesťany, kteří trpí ve vězení pro svou službu – mnozí svědčí o tom, že při pobytu ve vězení vnímají modlitby celosvětové církve za ně,
- ☞ za více školených vedoucích, aby mohli sloužit jako evangelisté, zakladatelé sborů a pastoři, kteří budou dělat učedníky z mnohých nových íránských věřících.

Hrozilo, že pronásledování vymýtí malou íránskou církev. Místo toho se Boží mocnou rukou Jeho církev rychle rozrůstá. Chvalte Ho!

The Gospel Coalition
Překlad Julie Petrecká

NEJSILNĚJŠÍ SVĚDECTVÍ!

Pavel Borovanský

- ◆ *Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte... (1Pt 3,15)*

Máme být dobře připraveni dát odpověď každému, kdo by nás vyslychal o naší víře a naději. Dnes máme být úplně stejně připraveni jako naši předkové víry v Petrově době, i když naše svědectví zatím nemusí procházet srovnatelnými zkouškami. Petr i po nás požaduje v 16. verši, abychom, když dáváme lidem odpověď, jednali následovně:

- ◆ *Ale číňte to s tichostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni. (1Pt 3,16)*

Uprostřed tohoto souvětí je spojka *ale*. Dobrá odpověď všem těm, kdo se ptají po naší naději, tehdy měla podmínku, a má ji i dnes. Milovaní, pokud jste připraveni dát odpověď, číňte to tak a tak...

Tato podmínka je zde ze tří důvodů. **Za prvé** potvrzuje, že kdo skutečně zná Krista, musí podle toho i žít a jednat s tichostí a uctivostí (viz 1Pt 1,15). **Za druhé** svůj poklad máme v hliněných nádobách a stále žijeme v padlých tělech, a proto podmínka slouží jako varování – abychom nepadli do pokušení hříchu a neprokázali tak vlastně evangelium medvědí službu. A **za třetí** jen pokud věrně obstojíme, bude evangelium tou dobrou zbraní, mečem, který vykoná, co má, a náš protivník, ten, kdo nás tupí, bude zahanben.

Petr zdůrazňuje toto své, ale kvůli situaci, v níž se církev nacházela. Církev trpěla pronásledováním pro svou víru v Krista. Každý z nás ví, jak často prokážeme svou odpověď evangelium medvědí službu, a to přesto, že žijeme v zemi, kde se svobodně scházíme a vyznáváme svou víru. Ale co až se z nás stanou opovrhovaní, vysmívání a dokonce pronásledovaní lidé. Čím větší tlak, tím větší pokušení. Milovaní, věřte však také, že tím větší a silnější bude vaše svědectví pravdě evangelia. A nebojte se, jak říká Petr, strach z nich ať vás neděsí (1Pt 3,14), Pán dá, abyste vy, jeho služebníci, obstáli. Zůstávejte v Kristu a v Jeho učení. Syťte se a studujte s modlitbou Písmo. V bázní a chvění uvádějte své spasení ve skutek. A Pán Bůh dá růst vaší víře i poznání.

Svědčit před hledajícími, svědčit před těmi, kdo nás tupí, dávat odpověď těm, kdo nás soudí, máme s tichostí a uctivostí, pamětliví Kristových zaslíbení. Petr vzhledem k historickému kontextu i kontextu samotného listu má na mysli hlavně ty situace, kdy se nás budou vpytovat právě ti, kdo nás tupí a soudí. Vychází ze slov Pána Ježíše a z poměrů, které nastaly po celém římském impériu. A co bylo tehdy, může přijít i dnes.

- ◆ *Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice. Mějte se na pozoru před lidmi; neboť vás budou vydávat soudům, ve svých synagógách vás budou bičovat, budou vás*

vodit před vládce a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům. A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce.

(Mt 10,16–20)

Pán Ježíš říká: „Bude vám dáno, co máte mluvit, nedělejte si kvůli tomu dopředu starosti.“ Pán Ježíš neříká, budete před soudem jako orákulum, které neovládá, co se s ním děje. Ale Duch svatý v nás si použije ke svědectví to, co nás učil skrze modlitbu a studium Písma.

„Tichost a uctivost zahanbuje odpůrce a přináší požehnání nám samotným.“

Vše, co potřebujeme, jsme obdrželi (1Pt 1,1–5). Ano! Přesto se milost a pokoj mají rozhojnit právě poznáním Boha a Ježíše Krista (1Pt 1,2) a my pro to máme udělat vše, co je v našich silách. Nejdříve sami musíme v tichosti přijmout a přijímat zaseté slovo (Jk 1,21), a teprve potom ho můžeme s tichostí a uctivostí předávat těm, co se ptají. Tichost a uctivost před hledajícími a dotazujícími se je podmínkou, která zahanbuje nejen odpůrce, ale i hledající. U těch prvních možná povede k ještě většímu vzdoru a tvrdosti, u druhých možná povede k pokání, dá-li Bůh.

Tichost a uctivost ale přináší požehnání také nám samotným. Petr říká v podstatě: neoplácejte, nehřešte, zachovejte si

dobré svědomí před Pánem, aby ti, kdo vás osočují, byli zahanbeni. To je hlavní myšlenka 16. verše. Myslím ale, že není na škodu si vysvětlit, jak mnoho to znamená i pro nás. Jen tak se budou moci naplnit slova zaslíbení Písma.

◆ *Moji bratři, které miluji a po nichž toužím, jste mou radostí a slávou; proto stůjte pevně v Pánu, milovaní. Euodii domlouvám i Syntyché domlouvám, aby byly zajedno v Pánu. Ano i tebe prosím, můj věrný druhu, ujmi se jich; vždyť vedly zápas za evangelium spolu se mnou i s Klementem a ostatními spolupracovníky, jejichž jména jsou v knize života. Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. **A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.** (Fp 4,1–7)*

I zde čteme o tom, že máme důvěřovat vždy a za všech okolností ve všem Bohu. Z Boha se máme radovat. Naše tichost a uctivost, zde formulovaná jako mírnost, má být známá všem lidem. I těm, kdo nás pronásledují. Potom naše svědomí zůstane čisté před Pánem a Jeho pokoj bude střežit naše srdce i mysl a nebude nic, co by tomu mohlo zabránit. To je radost z Boha, víra a láska, to je dospělost lidství v Kristu, do které máme růst. Pro Něj, pro Boží, Kristovu slávu. Podřídte se kvůli Pánu, tím začíná celý dlouhý oddíl v Petrově listu (1Pt 2,13) a vrcholí nejsilnějším svědectví o Kristu:

◆ *Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dob-*

ré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahnaneni. Je přece lépe, abyste trpěli za dobré jednání, bude-li to snad vůle Boží, než za zlé činy. (1Pt 3,15–17) ■

UTRPENÍ A UMÍRÁNÍ

PŘÁTELSKÁ SEŠLOST

Iain H. Murray

◆ *Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele. (Jb 42,10)*

Kdybychom měli vyjmenovat, co nás jako křesťany nejvíce odrazuje, kvůli čemu nejvíce ztrácíme odvahu, dalo by se zmínit mnoho věcí. O jedné z nich chci psát. Překvapilo by mě, kdyby kohokoliv z vás, čtenářů, neodrazovala: hádky, rozchody a rozdělení mezi křesťany. Je to rozhodně něco velmi bolestivého. Víme, že to ani v nejmenším nectí Boha. Je nepřirozené, aby se ovce navzájem napadaly, a stejně nepřirozené je, aby se bratři a sestry rozešli a přestali být přáteli. A přece se to stává, a někdy se takové případy táhnou dlouho. A to nám jistě předkládá důležitou otázku: jak je možné uvedenou zkušenost vysvětlit? Co se vlastně stalo? A co se s tím dá dělat?

Bible nám osvětluje všechny věci potřebné pro křesťanský život, a tak nám jistě poskytuje světlo i v daném případě. Věříme, že „veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré ... aby Boží člověk byl náležitě“ – plně, zcela – „připraven ke každému dobrému činu“ (2Tm 3,16–17). Písmo se problému rozdělení určitě věnuje – a jedním z míst, kde se můžeme

poučit, je až příliš zanedbávaná kniha Jób. Není snadné vysvětlit, proč se k této části Písma obracíme tak vzácně. Možná se poddáváme pokušení myslet si, že Jób je smutná, ponurá kniha, a ne místo, kde bychom mohli najít praktickou pomoc. Jestli takhle uvažujeme, děláme obrovskou chybu.

Knihu Jób bychom mohli rozdělit na dvě části. První část (kapitoly 1–3) představuje Jóbův život. Dozvíme se, jak se změnil z pohodlí, rodinného štěstí a vnějšího blahobytu ve strašlivé problémy, ve ztrátu živobytí, rodiny a zdraví. A Jób v tom všem neztrácí víru: stále může říci „jméno Hospodinovo buď požehnáno.“ (1,21). Je tak přemožený utrpením, že si přeje, aby se nikdy nenarodil (3,3). Je pro Jóba nějaká pomoc? Právě to je téma druhé části knihy. Od začátku 4. kapitoly až po kapitolu 32 vidíme rady, které Jóbovi dávali tři muži – Elifaz, Bildad a Sófar – jejich odpovědi se střídají s Jóbovými. Poté přichází Elihúova řeč, a nakonec Jóba napomíná sám Hospodin, což ho vede k pokání v nádherné 42. kapitole. Větší část knihy je tedy rozhovor mezi třemi muži a Jóbem. Ačkoli měli v úmys-

lu snahu Jóbovi pomoci, vidíme místo toho na obou stranách hněv a horlivost, které nakonec vedly k úplnému kolapsu. Obě strany říkají věci, které by nikdy neměly být řečeny. Sófar nazývá Jóba lhářem (11,3), Jób mu odpovídá podobně: „Ale vy jste šířitelé klamu, lékaři k ničemu, vy všichni“ (13,4).

Abychom pochopili, co se dělo, musíme pamatovat, že tito tři Jóbovi rádcí – Elífaz, Bildad a Sófar – jsou Jóbovi přátelé (42,10). Právě tak jsou nám představeni (2,11); a není pochyb, že jejich přátelství bylo upřímné a skutečné. Cestovali daleko a přišli, protože Jóbovi skutečně chtěli pomoci, truchlit s ním a utěšit ho. Chtěli ho citlivě podpořit a cháпали, že prvním krokem při pomoci truchlícím je příliš nemluvit a nemluvit příliš brzy. Sedm dní s ním jen soucitně seděli a „slova k němu žádný nepromluvil, neboť viděli, že jeho bolest je nesmírná“ (2,13).

Musíme si však také uvědomit, že tito muži byli nejen Jóbovými přáteli, ale stejně jako on byli Boží děti. Kdyby nebyli, jejich řeč bychom neměli zaznamenanou ani zdaleka tak podrobně. Tito muži měli vysoké mínění o Božích attributech. Byli zapálení pro Boha a toužili, aby byl ctěn. Znali a obdivovali Jeho svatost, moc a spravedlnost. Na konci však zjišťujeme, že to, co Jóbovi řekli, bylo špatně, a že potřebovali odpuštění (42,8). Nesmíme upadnout do antinomiánské představy, že skuteční věřící se nemohou nikdy na nějakou dobu znelíbit Bohu. Boží dítě se v tomto světě nikdy nedostane do místa, kdy už by se nepotřebovalo modlit „Bože, smiluj se nade mnou hříšným“.

1. Co bylo špatně na slovech Elífaza, Bildada a Sófara?

Jeich chybou bylo přesvědčení, že Jóbovy neobyčejné problémy přišly od Boha, a to kvůli nějakému Jóbovu tragickému hříchu či hříchům. Jób souhlasil, že jeho utrpení přišlo z Boží ruky, ale když odmítl přijmout vysvětlení svých přátel, došli k závěru, že je možné, že Jób vůbec není Boží dítě. Snažili se tedy Jóbovi ukázat, že jeho víra v Boha není upřímná, že věří jako pokrytec a že se potřebuje usmířit s Bohem. Potřebuje činit pokání. Radili mu: „Měj se k Bohu důvěrněji, ať užiješ pokoje. Vzejde ti z toho jen užitek“ (22,21). Ale Jób, rozezlený svým utrpením, je nechtěl poslouchat. Zaníceně je přesvědčuje, že skutečně věří v Boha. „I kdyby mě zabil a já už neměl co očekávat, přece bych chtěl před ním obhájit své cesty“ (13,15). „Já vím, že můj Vykupitel je živ“ (19,25). Trvá na tom, že si udrží svou integritu (27,5). Právě zde je neshoda, která vedla k vystupňování celého sporu.

Proč měli Jóbovi přátelé špatnou představu o důvodu Jóbových obtíží? V zásadě kvůli nedokonalému poznání Boha. Měli mylnou představu, že vztah člověka k Bohu je možné posuzovat podle životních okolností, ve kterých se člověk nachází. Měli za to, že Bůh soudí zvrácené lidi, a jestliže někoho zasypávají problémy a utrpení, musí někde v jeho životě být obrovské zlo. Když to Jób popíral, jediné, co to podle nich mohlo znamenat, bylo, že zakrývá své hříchy. Nemohl být Boží dítě.

Je pravda, že Bůh v tomto životě často soudí hříšníky a zkracuje jejich dny. Nicméně problémy nejsou žádné univerzální

ni vodítko, jak poznat něčí vztah k Bohu. A Jóbovi rádci se strašlivě spletli, když si mysleli, že tragické události Jóbova života jsou klíčem k jeho případu. Utrpení skutečně přichází od Boha. Je svrchovaný nad veškerým děním. Ale bolestivé protiventství není důkazem Božího soudu nad těmi, kdo trpí. To, co Jóbovi přátelé říkali o Boží svatosti a spravedlnosti, byla pravda; ale jejich aplikace byla v Jóbově případě špatná. Celý spor mezi nimi a Jobem vznikl kvůli tomu, že Jóbovi přátelé dostatečně neznali Boha.

Další důvod jejich omylu vidíme na počátku knihy. S Jóbovým utrpením byl spojený sám satan. Bůh Jóa popsal, že je „muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého“ (1,8). Satan odpověděl, že Jób neslouží Bohu jen tak. „Slouží ti,“ řekl, „protože je to pro něj výhodné; podívej se, jak mu žehnáš. Vezmi mu ta požehnaní a bude ti do tváře zlořečit“ (1,9–11). To byla Satanova výzva; a ďábel tento hořící šíp proti Božím dětem stále používá: „Myslíš si, že jsi Boží dítě, ale nejsi jiný než kdokoliv jiný. Jsi stejně sebestředný. Ve tvém náboženství a tvé rádoby službě Bohu jde jen o to, že je to pro tebe výhodné. Tvoje víra není skutečná.“

Bůh dal Satanovi svobodu, aby trápil Jóa, a i dnes mu dovoluje trápit věřící, aby ukázal velkolepou pravdu: „Spravedlivý se však přidrží své cesty“ (17,9). Skutečná víra je Bohem daná, nezničitelná věc. Obstojí, i když je „zkoušena ohněm“ (1Pt 1,7). Jób nebyl pokrytec, když si držel svou integritu.

Je pravda, že Jóbovým přátelům nikdo neřekl o satanově roli v celé věci, ale i tak

si jí měli být vědomi. Člověk poznal skutečnost působení zla hned po stvoření. Ďábel byl vrah a lhář od samého začátku (Jan 8,44). Elífaz, Bildad a Sófar ho museli znát a vědět o jeho pokušeních. Ale my máme ještě mnohem menší prostor vymlouvat se, že je možné tuto skutečnost opomenout, než měli oni. Od Jóbovy doby nám Bůh dal více nahlédnout do díla pokušitele. Ve Starém zákoně se dočteme více. Zacharjásovo proctví hovoří o tom, že satan „stojí po pravici“ Božího služebníka, „aby proti němu vznesl žalobu“ (Zach 3,1). Nový zákon nám pak síly temnoty zjevuje v plnějším světle. Velký nepřítel křesťanů nepatří do říše „těla a krve“; skutečný konflikt se odehrává na neviditelné rovině. Ježíš říká, že v noci, „když člověk spí“, ďábel přichází na pole, kde bylo zase-to dobré semeno evangelia. Výsledkem je, že mezi obilím je plevel. A vysvětlení? „To udělal nepřítel“ (Mt 13,28). Satan je bohem tohoto věku. Působí v dětech neposlušnosti, a nejen v nich. Může působit i skrze křesťany, jestliže nebudou opatrní. Byl to Šimon Petr, komu Ježíš řekl: „Jdi mi z cesty, Satane.“

Satan se snažil zničit Jóbovu víru. A je velmi znepokojivé, že Jóbovi přátelé, ač si mysleli, že pomáhají Jobovi, sloužili místo toho ďáblovým záměrům.

Na jejich uvažování nebyly v pořádku dvě věci: špatně chápali Boha a zapomněli na démonické síly.

2. Jak tato hádka a problém v přátelství skončily?

Jeden starý puritán řekl: „Když se do sporu zapletou dokonce i dobří muži, větší-

nou se tím oba jen utvrzují ve svém názoru, dokud se do celé věci nevloží Bůh.“ 42. kapitola Jóba hovoří o tom, jak Bůh zasáhl a celou situaci ukončil. Bůh je velký Mírotvorce, a tak dělá mírotvorce i z Jóba. První, co udělá, je, že ho pokořuje. Kapitoly 38–41 zachycují, jak Hospodin promlouvá k Jóbovi. Jóbův problém byl v zásadě stejný jako problém jeho přátel – také věděl o Bohu příliš málo. Ve své ignoranci protestuje proti Bohu i proti svým přátelům; stěžuje si, že se k němu Bůh chová jako k nepříteli. Myslel si, že jeho utrpení musí být znamením Boží nelibosti. Občas se do jeho temnoty promlilo světlo, a tak mohl říct: „Ať mě zkouší, vyjdu jako zlato“ (23,10); ale jinak tato temnota trvala, dokud se Jób nepokořil. Hospodin ho usvědčil z nedostatečného poznání – jak málo toho ví o stvoření okolo sebe, jak malý je ve srovnání dokonce i s velkými pozemskými zvířaty! Poté, co k němu Bůh promluvil, mohl Jób jedině vyznat: „Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl... Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu“ (42,3,5–6).

Tohle je zlomový bod. Sváry a hořkost nemohou koexistovat s pokorou. „Ze zpupnosti vzniká jen hádka“ (Př 13,10). Slovy Johna Bunyana: „Ten, kdo je dole, se nemusí bát pádu, ten, kdo je pokorný, se nemusí být pýchy.“ Jób byl tedy nyní pokořený.

To, co v kapitole 42 vidíme dále, nás možná překvapí. Bůh neříká, že by se hněval na Jóba, ale čteme, že Hospodin „řekl Elifazovi Témanskému: „Můj hněv

plane proti tobě a oběma tvým přátelům, protože jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Jób“ (42,7). Hříšná slova si nejsou všechna rovna. Slova Jóbových tří přátel vzbudila v Bohu větší nevoli než Jóbova vlastní slova. Bůh Jóbova pomýlená slova láskyplně přešel, protože „Pán je plný soucitu a slitování“ (Jk 5,11). Jakou trpělivost s námi náš Spasitel má! V hodinu, kdy se od něj všichni Jeho učedníci chystali utéct a nechat ho samotného, Ježíš řekl: „...uvěřili, že ty jsi mě poslal“ (Jan 17,8).

Ale s Jóbovými třemi přáteli naložil mnohem tvrději. K nim hovoří o hněvu a ukazuje jim, že jejich přístup k Jóbovi zasluhuje smrt: „Vezměte tedy za sebe sedm býčků a sedm beranů a jděte k mému služebníkovi Jóbovi. Obětujte za sebe zápalnou oběť.“ Jób patří do raného období starozákonní historie, před dny stánku a chrámu, avšak ne před zjevením pravdy, že sejmutí viny vyžaduje prolití krve. Již od samého pádu člověka byl zjeven způsob osvobození od viny: musela přijít náhrada, někdo nevinný musel zaujmout místo provinilce. Ábel musel přinést prvorozené ze svého stáda, aby trpěli místo něj. Abrahám potřeboval beránka na zápalnou oběť místo svého syna. Cílem všech zápalných obětí ve Starém zákoně bylo, aby se věřící jako Abrahám mohli upínat ke Kristovu dni a radovat se (J 8,56).

Ale proč bylo selhání Jóbových přátel v Božích očích o tolik horší než Jóbova pomýlená slova? Odpověď by nás všechny měla zastavit a vyděsit. I ortodoxní pravdu je možné sdělovat pošetile. A prá-

vě toho se dopustili Elífaz, Bildad a Sófár. Špatně rozdělovali slovo pravdy a přinášeli tuto pravdu špatnému člověku. Nespravedlivě odsoudili Boží dítě. Připisovali Bohu, co nebylo Boží: „Nemluvili jste o mně náležitě jako můj služebník Jób.“ Člověk, o němž naznačovali, že je nevěřící, je zde Bohem otevřeně chválen a v pouhých dvou verších je čtyřikrát nazván „můj služebník Jób“ (42,7–8).

Mohli bychom říct, že roztržka mezi těmito přáteli skončila starozákonní předzvěstí Kalvárie. Zkušenost přijetí odpuštění skrze prolítí krve mění naprosto vše. Vojáci u kříže se hádali o Kristovo roucho, protože byli slepí k tomu, co se dělo; je vůbec možné, aby věřící, kteří si uvědomují, že odpuštění je jediné v Kristu, uvažovali o ostatních věřících hrubým či zahořklým způsobem? Můžeme si uvědomovat pravdu zástupné oběti a nebyť jí pokoření? Žhavý uhlík, který se dotkl Izajášových rtů a sňal jeho přestoupení, byl vzat z oltáře zápalné oběti. A u toho samého oltáře prorok řekl: „Běda mi, jsem ztracen“ (Iz 6,5).

Tuto lekci nám dává kniha Jób i celé Písmo. Utrpení Syna Božího na Kalvárii by mělo být koncem všech hádek mezi věřícími. Nedává nám snad Ježíš na tomto základě své „nové přikázání“ o bratrské lásce? Novinkou není „nové přikázání“ samo o sobě, ale Kalvárie, která nám na praktickém příkladu ukazuje, co to znamená, když Ježíš říká: „abyste se navzájem milovali; jako jsem já miloval vás, abyste se i vy milovali navzájem“ (J 13,34). „Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako

i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4,32). „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat“ (1J 4,10–11). Neměla by nás usmiřující oběť vést k tomu, abychom společně s Jóbem vyznávali: „Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu?“

3. Co tyto diskutující Boží děti potřebují

Boží milost se projeví při jejich poslušné reakci. A srdcem této reakce je modlitba. Bůh těmto třem mužům říká: „Můj služebník Jób ať se za vás modlí. ... I šli Elífaz Témanský, Bildad Šúchský a Sófár Naamatský učinit, co jim Hospodin nařídil. A Hospodin Jóba milostně přijal. Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele“ (42,9–10). Jak Jób věděl, že se za ně má modlit? Nečteme, že by mu to Hospodin přikázal. Nebylo to něco, co předtím dělal jen tak sám od sebe. Modlit se za tyhle „mizerné utěšitele“, kteří mu ublížili a křivdili mu svými slovy a výmysly, proč by měl něco takového dělat! Ale s Jóbem se něco stalo, proto takhle vůbec neuvažoval. William Cowper, další z řady trpících křesťanů, napsal:

*Zkoušky činí tvá zaslíbení sladkými,
zkoušky dávají nový život modlitbě,
a nejen modlitbě, ale také lásce.*

Nyní Jób ty, kdo ho předtím trápili, viděl zcela jinak. Byli jeho přátelé! Samozřejmě, že se za ně bude modlit. „Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele.“

Mezi učenci, kteří se zabývají hebrejštinou, existuje diskuze o významu hebrejského slova, které se překládá jako „úděl“ – některé anglické překlady tu používají slovo „zajetí“. Pokud to je ten správný výraz, pak to znamená, že Jób byl vysvobozen z pocitů, které ho uvěznil. Byl zavřený jako zajatec, neprožíval žádnou svobodu. Právě takový byl Jóbův stav, když si stěžoval Bohu: „Svrásá do klády mé nohy“ (13,27). Jiní překladatelé si myslí, že původní slovo označuje Jóbovy vnější okolnosti, a tak ho překládají „jmění“ či „ztráty“. „Pán nahradil Jóbovy ztráty.“ V důsledku ani tolik nezáleží na tom, ke které z možností se přikloníme; je jisté, že se změnila jak Jóbovy vnitřní pocity, tak jeho vnější okolnosti. Je důležité si uvědomit, že když se Jób modlil, něco se stalo. Jak úžasně je, že Pánu záleží na našich modlitbách! Skutečně o ně má zájem, a mnohem více než zájem. Určil modlitbu jako prostředek, skrze který sesílá požehnání. Jak píše jeden známý autor hymnů: „Modlitba je určena k tomu, aby zprostředkovala požehnání, které Bůh chce dát.“ Když se modlíme, přichází tak pomoc k nám i k ostatním. „V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry“ (Ef 6,18).

Náš text je usvědčující připomínkou toho, co brání naší přimluvné modlitbě. Hřích je velkou překážkou modlitbě... a nedostatek bratrské lásky je hřích. Někteří křesťané mi mohou jít na nervy, mohou o mě říkat nepříjemné věci, a často se stejně chovám já k nim. Přestáváme se k ostatním chovat jako k přátelům a pýcha

nám brání v tom, abychom viděli, že se chováme přesně naopak, než nám Bůh přikazuje. Zapomínáme na prosbu „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Opomíjíme příkaz: „Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar“ (Mt 5,23–24). Můžeme si být jisti, že pokud přestaneme žít podle 1. Korintským 13, přimluvná modlitba selže. Některé rostliny porostou jen v některých druzích půdy. A přimluvná modlitba poroste jen tam, kde je půda lásky: „Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy... láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá“ (1K 13,5–7).

Pojďme utěšit své svědomí tím, že řekneme, že máme dobrý důvod hněvat se na ostatní křesťany. Je to právě to poškození, kterému se Kristus věnuje, když odpovídá na Petrovu otázku: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát?“ Odpovědí bylo „až sedmdesát krát sedmkrát“; a pak následovala jedno z Kristových nepronikavějších podobenství. Jistý král chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. „Když začal účtovat, přivedli mu jednoho, který byl dlužen mnoho tisíc hřiven. Protože mu je nemohl vrátit, rozkázal ho pán prodat i s ženou a dětmi a se vším, co měl, a nahradit ztrátu. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: ‚Měj se mnou strpení a všechno ti vrátím!‘ Pán se ustrnul nad oním služebníkem, propustil ho a dluh

mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal jednoho ze svých spoluslužebníků, který mu byl dlužen sto denárů; chytil ho za krk a křičel: ‚Zaplať mi, co jsi dlužen!‘ Jeho spoluslužebník mu padl k nohám a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!‘ On však nechtěl, ale šel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí dluh. Když jeho spoluslužebníci viděli, co se přihodilo, velice se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všechno, co se stalo. Tu ho pán zavolaal a řekl mu: ‚Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?‘ A rozhněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh. – Tak bude jednat s vámi můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“ (Mt 18,24–35).

Nevolá nás to snad k tomu, abychom se ptali, jestli naše stávající duchovní slabost nějak nesouvisí s nějakými nevyřešenými spory mezi věřícími? Špatné vztahy mezi křesťany netěší Boha. Zcela odporují podstatě církve, která je tělo Kristovo. Pomazání olejem ve Starém zákoně symbolizovalo vůni Ducha svatého. Žalm 133 nám říká, že cenný olej z hlavy velekněze Árona stékal dolů na celé jeho roucho, a právě tak proudí milost od hlavy našeho věčně živého Velekněze. Tato milost však souvisí s jednotou, jelikož žalmista říká: „Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! ... Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.“ Tam, kde věřící mezi sebou mají špatné postoje, je Duch svatý zarmoucen a ná-

sleduje duchovní smrt. Právě proto Nový zákon přistupuje k rozdělení v církvi tak vážně. Pavlova radost byla závislá na tom, aby věřící ve Filipech „smýšleli stejně, měli stejnou lásku, byli jedné duše, jednoho smýšlení“, a pak přidává zaslíbení „Bůh pokoje bude s vámi“ (Fp 2,2; 4,9). „Buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi“ (2K 13,11).

„Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele.“ Máme nějaké přátele, u nichž jsme zapomněli, že jsou naši přátelé? Neřekli jsme snad mnoho věcí, které jsme měli směřovat nebesům v modlitbě? Není snad pravda:

*Kdybych polovinu z dechu, jenž jsem
takto promarnil,
k nebi vyslal v modlitbě,
zpíval bych radostně:*

„Slyšte, co pro mě Pán udělal.“

Jestliže nám Boží slovo něco říká, pojďme se podle toho zachovat a nečekejme. Jestliže je nějaký vztah, který potřebujete napravit, neříkejte si: „Ale oni by mě mohli odmítnout.“ Zavrhněme i tu výmluvu, že „ten člověk by měl přijít jako první a omluvit se“. I když Jób je pro nás příkladem, Kristus je naším žijícím Pomocníkem. Jeho láska je nejen naším vzorem, ale i naším zdrojem. On je schopný změnit nás i naše špatné vztahy. On je ten, kdo vlije do našich ponížených srdcí více lásky. A i jestli výsledky našich modliteb nejsou tak okamžité, jak bychom si mohli přát, můžeme si být jistí, že Bůh sám ví, co je nejlepší, a že nám bude patřit požehnání, protože „Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“ (Mt 5,9).

Poznámka Charlese Simeona

Čím déle žiji, tím více si uvědomuji, jak důležité je podřizovat se pravidlům, která jsem si pro sebe vytyčil: poslouchat předporozumění a předsudky ostatních tak málo, jak je to jen možné; ničemu takovému nevěřit, pokud to nebude naprosto bezpodmínečně nutné; nikdy se nenechat ovlivnit duchem někoho, kdo šíří pomlvy a tvrzení, která ostatní staví do špatného světla.

Když jsou ostatní potlačováni, pokořováni a snižováni, připadáme si pozved-

nutí, vzácní, lepší. Za takových okolností je mi útechou uvědomovat si toto: Můj nepřítel, ať už o mně říká cokoli, mě snižuje tak nízko, jak by mohl, kdyby o mně věděl všechno, co ví Bůh. Když se tedy podívám na celou tuto soustavu, na tento vztah Dlužníka a Věřitele, zjišťuji, že i když budu oloupen o penzi, na můj účet budou připočteny libry a talenty, na které nemám právo; teď má svůj den člověk, jednou ho bude mít Bůh (1K 4,3). ■

Z časopisu Banner of Truth

Přeložil Jan Prorok

ČÍM JE ZAJIŠTĚN TVŮJ ŽIVOT?

Jaroslav Kernal

Podívejme se dnes společně na jedno podobenství, které je zapsané jenom u Lukáše. Jedná se o podobenství o bohatém bláznovi (Lk 12,13–21).

Bezprostředním kontextem našeho příběhu je varování před pokrytectvím (Lk 12,1), především před pokrytectvím farizeů. V tomto příběhu Ježíš přesouvá své varování k další oblasti, která byla pro farizeje velmi důležitá – k majetku:

◆ *Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.“ (Lk 12,13)*

Někdo ze zástupu prostě říká, nebo možná lépe řečeno přikazuje Ježíši: „Mistře, domluv mému bratru!“ Zdá se, že to je dost arogantní člověk. Člověk, jemuž jde pouze o jednu jedinou věc. Jde mu o své vlastní dědictví. O nic jiného. Celou jeho bytost proniká pouze tato jedna jediná starost.

Nejrůznější lidé přicházeli za Pánem se svými starostmi, ale nikdo z nich nebyl

takto arogantní. Malomocný muž padl tváří k zemi a prosil Pána (Lk 5,12), římský setník požádal židovské starší, aby se za něj přimluvili u Krista (Lk 7,3–7), Jairoš padl Pánu k nohám a „úspěšně ho prosil“ (Lk 8,41–42) a nějaký jiný neznámý, bezejmenný muž ze zástupu volal:

◆ *Mistře, prosím tě, ujmí se mého syna, vždyť je to mé jediné dítě. (Lk 9,38)*

Tito lidé přicházeli k Pánu se svými bolestmi nebo se zoufalými starostmi, které měli buď kvůli svým problémům, nebo kvůli problémům svých nejbližších. Ale o co jde muži v našem příběhu? O dědictví! Jak se ho domáhá? Velmi nekompromisně a arogantně. A tak se vůbec nemůžeme divit Ježíšově následující odpovědi:

◆ *Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím? (Lk 12,14)*

Nevíme, zda žádost toho muže byla oprávněná nebo ne. A Ježíš nám to neříká. Dokonce odmítá problémy tohoto

člověka řešit. A dělá to nejméně ze dvou důvodů:

Jednak proto, že nechce zasahovat do pravomoci místních autorit. Pokud zde je nějaký oprávněný problém, tak ať ho řeší místní autority. Ježíš se nebude plést do jejich práce. Zákon stanovil jasná pravidla rozdělování dědictví a tak nebylo jisté těžké obrátit se na starší města a celou záležitost vyřešit. Nicméně to vypadá, že tento muž nechtěl čekat, ale chtěl majetek hned.

Tím druhým důvodem byla skutečnost, že Ježíš nepřišel řešit právní spory a věci týkající se našeho vlastnictví nebo našeho majetku, ale „Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo“ (Lk 19,10). Ježíš přišel proto, aby vyřešil problém lidského hříchu a nikoliv proto, aby řešil něčí problémy s dědictvím. Rozumějte mi dobře. Nechci říci, že se Pán nezajímá o naše životy, které žijeme nyní. Bohu na nás záleží. Ale když byl Pán tady na zemi, tak tu nebyl proto, aby řešil věci týkající se dědictví po otcích, ale aby vyřešil naše nebeské dědictví. Jeho obětí jsme vykoupeni a byli jsme přijati za syny. Přijali jsme Ducha svatého:

◆ *Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. (Ř 8,16–17)*

Proto slyšíme ta chladná slova: Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem? Ale Ježíš nejenom že odmítá řešit problém tohoto muže s jeho dědictvím, On jde ještě dál a odhaluje něco z jeho nitra. Slova, kte-

rá říká, nesměřují přímo k tomuto muži, ale v kontextu Ježíšova rozhovoru s ním je těžké nevztáhnout je i na něj:

◆ *Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má. (Lk 12,15)*

Motivací muže, který mluvil s Ježíšem, byla touha po majetku. Jeho chamtivost ho hnala pořád dopředu. Jeho chamtivost ho přivedla ke Kristu, Spasiteli a dárci života. O co tento muž žádá? O dědictví! Před ním je zdroj věčného života a co chce on? Trochu peněz nebo majetku. To je naprosto pošetilé. Proto Ježíš znovu přichází s varováním – tentokrát před chamtivostí. Řecké slovo pro chamtivost je vlastně složenina dvou slov – příslovce víc a slovesa mít, tedy mít víc. Chamtivost je trvalá nespokojenost s tím, co mám. Je to spojení závidí a hrabivosti. A to byl problém farizeů. Ale byl to i problém muže, který přišel za Ježíšem. Chamtivost může být také náš problém a může se projevit stejně snadno jako u tohoto muže.

Možná tady bylo legitimní právo na dědictví. Nevíme. Ale z prosazování legitimního nároku se snadno může stát cíl lidského života. Proto není vždy nutné prosazovat své právo. Někdy prostě nemusíme. O co jde především? O motivy. Proč to chci? Co je tím motorem, který mě žene dopředu? Je to jenom touha po prosazení spravedlnosti? Nebo je to touha mít víc? Tady je jenom velmi, ale opravdu velmi tenounká hranice mezi oprávněným požadavkem a chamtivostí. Proto Ježíš zdůrazňuje, abychom se měli na pozoru. Buďte na stráži, dávejte velmi dob-

ry pozor, protože nikdy nevíte, kdy tu tenkou hranici překročíte. Proto se mějte na pozoru. Vždyť Bůh se o nás postará.

◆ *Nedejte se vést láskou k penězům; buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ (Žd 13,5)*

To je přesný protiklad chamtivosti – ono ho „mít víc“. Ale vedle varování před každou chamtivostí zde Ježíš říká ještě mnohem víc: mluví o zajištění života. Někdy se totiž chamtivost může skrývat pod takovým pěkným nátěrem starosti o zajištění. Nezapomeňme na to, že se pohybujeme v kontextu pokrytectví. Něčeho, co navenek vypadá jinak, než jaké je to uvnitř, jaké je to doopravdy. Velmi často se totiž chamtivost skrývá za oprávněnou starostí o lidský život. A znovu musíme připomenout, že tady je jenom velmi tenká hranice.

◆ *I když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má. (Lk 12,15)*

Ježíš říká, že život člověka není zajištěn nadbytkem. Není zajištěn ani tím, co člověk má. Nic z toho, co máme, ani cokoliv z toho, co nemáme, ale chtěli bychom mít, nic z toho nemůže zajistit náš život. Náš život není závislý na našem majetku. Majetek v něm rozhodně hraje svou roli, ale není to, co zajišťuje náš život.

Aby to Ježíš dobře vysvětlil, použil podobenství. Řecké slovo pro podobenství znamená doslova „položít (hodit) vedle“. Dát něco vedle sebe tak, aby na srovnání těch dvou věcí jasně vyniklo, co chceme říci. Podobenství má většinou ilustrovat jednu jedinou věc. Nejinak je tomu i našem případě. Ovšem to neznamena, že

takové podobenství má pouze jednu jedinou aplikaci, což také uvidíme v našem textu. Ježíš tedy vypráví podobenství o jednom muži a na jeho příkladu ilustruje to, co právě prohlásil:

◆ *Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom, a říkal si: „Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?“ Pak si řekl: „Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý myslí.“ (Lk 12,16–19)*

Je zde příběh nějakého bohatého člověka, zemědělce. A Ježíš ho uvádí jako negativní příklad. Proč? Kvůli tomu, že ten člověk byl bohatý nebo úspěšný? To rozhodně ne. Písmo nikde nenapomíná bohaté Boží muže kvůli jejich bohatství. Můžeme se podívat na Abrahama, Jáko-ba, Šalamouna, Jóba, Josefa z Arimatie a mnohé další. Nikde nenajdeme jedinou výtku z Boží strany, která by směřovala k jejich bohatství. A podobné je to s úspěchem. Co tedy tento muž? Všimněme si, že už na začátku našeho příběhu je tento muž bohatý. A za to, že se jeho bohatství znásobilo, nevděčí své vlastní chytrosti ani šikovnosti či pili. Vděčí za to pouze a jediné Bohu.

A to je velice zajímavá věc. Ten muž je zemědělec. A každý zemědělec vám řekne, že i kdyby se snažil sebevíc, úspěch prostě není zaručen. Když je člověk zručný řemeslník nebo třeba finančník, může se domoci úspěchu svou vlastní pílí nebo chytrostí. Ale když je člověk zemědělec,

tak může dobře orat, dobře hnojit, sít, okopávat, prostě dělat všechno, co je potřeba, ale stále ještě to neznamena, že bude mít úspěch. Stačí více deště nebo naopak méně deště, více slunce nebo méně slunce, více škodlivého hmyzu, nebo méně hmyzu, který opyluje rostliny, stačí jedno krupobití – a je po úrodě. Stačí jeden jarní mrazík a všechno vyjde nazmar. A tady máme takového zemědělce. Co se na něm Bohu nelíbilo?

„Neví, že bude muset předstoupit před Boha a vydat mu počet ze svého života.“

Za prvé tento člověk vůbec nezná sám sebe. Možná spíš nechce znát. Jako kdyby vůbec nechápal, že žije v těle, které směřuje ke smrti. Vypadá to, že se rozhodl žít věčně. Teď má velké zásoby na mnoho let. Copak neví, nechápe, že stárne a od svého narození směřuje k smrti? Neví, že jednoho dne bude muset předstoupit před Boha a vydat mu počet ze svého života?

Další věc, kterou nechápe, je skutečnost, že množství úrody, množství dobrých věcí, nedokáže uspokojit jeho duši. Jeho duše z toho všeho nemá a nebude mít vůbec nic.

Dále si všimněme jeho soustředění se na sebe. V originálním textu tento muž mluví osmkrát o sobě – já, já, já. A čtyřikrát je tam přivlastňovací zájmeno – „svou úrodu“, „své stodoly“, „své obilí“ a „řeknu si“ (dosl. „řeknu své duši“). Všechno se točí

jenom a jenom kolem něj samotného. Míru sebestřednosti rychle rozpoznáte v každém rozhovoru. Lidé vyprávějí o sobě. Tohle zažili, tohle chtějí a tamto by rádi dělali, a tak dále.

Rozhodně se máme sdílet s druhými o tom, co prožíváme, ať již je to dobré nebo zlé – a máme se modlit jeden za druhého. Ale tahle sebestřednost je něco jiného. To je život, který se točí jenom kolem mě a nikoliv kolem mého Boha. Tento boháč vůbec nemyslí na druhé. Na ty, kteří jsou v nouzi, na ty, kteří nemají takové štěstí, jako má on sám. Na ty, kteří potřebují pomoci. Myslí jen na sebe a na to, jak by zabezpečil sám sebe.

Tento bohatý muž je bez ohledu na to, čemu věří, praktikujícím ateistou. Stejně jako mnoho křesťanů dnes. Tvrdí, že něčemu věří, chodí někam do církve, ale Bůh v jejich životě nehraje vůbec žádnou nebo jen velmi malou roli. To je praktický ateismus. Tento muž je toho zářným příkladem. Není zde žádná vděčnost, žádná chvála Bohu za hojnost úrody, žádný dík za poskytnuté požehnání. Jako by Bůh v jeho životě nehrál vůbec žádnou roli.

Ale skutečnost se teprve ukáže. Poslední věc, na kterou chci poukázat v životě tohoto muže, je jeho sen, jeho vize. Víte, on je velmi akční, velmi kreativní. Je to velmi dobrý podnikatel. Ví, co má dělat a hned to také dělá. A má svůj velký sen. Bude milionářem, rentiérem. A pak – pak si prostě bude užívat. Klidně si bude žít, jíst a pít a bude veselý a v pohodě. A pohleďte! Tento jeho sen se stává skutečností! On si za ním jde a naplňuje ho.

Solus Christus

Zimní konference 2017

Jedině Kristus

– výlučnost Krista v životě křesťana

Konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby

-
1. Výlučnost Krista ve všem, co jest (Jan Suchý)
  2. Výlučnost Krista ve vztahu k Písmu (Pavel Steiger)
  3. Výlučnost Krista ve spasení – Bůh a člověk (Jan Šichula)
  4. Dorůstání do plnosti Kristova lidství (Daniel Adamovský)
  5. Kristovo místo v církvi (Jaroslav Kernal)
  6. Panelová diskuze, otázky a odpovědi

28. ledna 2017

Aula Univerzitního kampusu Bohunice

(Kamenice 5, Brno)

Registrace: 8³⁰–9¹⁵, zahájení: 9³⁰, závěr 17³⁰.

Výlučnost Krista ve všem, co jest

Jan Suchý

Úsilím křesťanské evangelizace je zvěstovat lidem Krista jako toho, který zachraňuje člověka od smrti k životu.

Jestliže všechno, co jest – ať svět viditelný, i ten neviditelný, je stvořeno pro Krista, jak tvrdí apoštol Pavel v listu Koloským, pak to je příliš radikální tvrzení na to, abychom ho mohli nebrat v úvahu v křesťanském přístupu k nevěřícím.

„Všechno je stvořeno pro Krista“ je však někdy až příliš radikální zvěstí i pro církev, která jedná, jakoby šlo jen o okrajovou poznámku v Písmu. Zaměříme se společně na středobod naší víry, na Krista – Pána, abychom lépe porozuměli, co radikální zvěst o výlučnosti Krista ve všem, co jest, znamená pro náš život.

Výlučnost Krista ve vztahu k Písmu

Pavel Steiger

V této přednášce si přiblížíme několik skutečností:

1. Obecně si vysvětlíme dělení Písma. Starý zákon je o Kristu; Nový zákon je Kristus. Starý zákon je slib; Nový zákon je naplnění tohoto slibu. Starý zákon jsou fyzické předobrazy Krista; Nový zákon je jak skutečný Kristus v těle, tak hlava Jeho duchovního těla, tj. církve.

2. Krátce se zastavíme u většiny starozákonních knih, abychom na každé z nich jednou větou vysvětlili, jak ukazuje ke Spasiteli, Pánu Ježíši Kristu.

3. Ukážeme si, pokud čas dovolí, jak Adam, Ábel, Abraham, Áron, David, Izák, Jákob, Josef, Jozue, Jonáš, Mojžíš, Noe, Melchisedech a jiní; dále archa, schrána smlouvy, chrám, a jiné, byli typy, tj. pravzory, předobrazy, a stíny Spasitele, Pána Ježíše Krista.

4. Na závěr projdeme několika texty, kde samotný Pán Ježíš Kristus dokazuje svoji hodnověrnost na základě starozákonního prorocství. Když chodil po zemi, nebyla ještě sepsána Nová smlouva; proto, když se Kristus odvolával na Zákon, měl na mysli Starou, sínajskou, mojžíšskou smlouvu, kterou tak potvrdil.

Výlučnost Krista ve spasení – Bůh a člověk

Ján Šichula

V celej histórii vesmíru a dokonca i za jej hranicami nájdeme len jednu bytosť, o ktorej môžeme pravdivo vyhlásiť, že to je Boh a zároveň i človek. Táto bytosť nie je nikto iný ako Pán Ježíš Kristus.

V tomto vyučovaní sa pozrieme na obidve stránky či rozmery či prirodzenosti bytosti Pána Ježiša, aby sme mohli čím hlbšie oceniť jeho jedinečnosť, slávu, veľkosť, atribúty a obzvlášť jeho úlohu v spasení hriešneho človeka.

Ozrejmíme si ako Boží Syn nadobudol mimo času a priestoru cez akt večného splodenia božskú prirodzenosť z Boha Otca a ako potom v čase a v priestore nadobudol ľudskú prirodzenosť cez splodenie zo Svätého Ducha v lone židovskej ženy menom Mária. Následne sa tieto dve prirodzenosti spojili v neopakovateľnej jednote, aby spolu tvorili jednu bytosť Pána Ježiša Krista – bytosť v každom ohľade jedinečnú.

Toto všetko nás bude zaujímať s konečným cieľom biblicky demonštrovať výlučnosť Pána Ježiša Krista vo veci spasenia hriešnikov. Inými slovami – za nijakých okolností nás nikto iný nemohol, nemôže a nebude môcť zachrániť, než ten jeden Spasiteľ, ktorý vlastní plnú božskú i plnú ľudskú prirodzenosť. V tohto Spasiteľa Ježiša Krista máme my ľudia veriť cieľom spasenia, pretože žiadna iná cesta k večnému životu neexistuje.

Dorůstání do plnosti Kristova lidství

Daniel Adamovský

Pán Ježíš Kristus je Bůh vtělený v lidském těle. Žil v dokonalé poslušnosti pod Božím zákonem a nikdy jej neporušil. Proto může být naším Spasitelem, když přinesl dokonalou oběť na kříži a čelil Božímu hněvu za naše hříchy. Pán Ježíš je dostatečný nejen ve spásě, ale také jako vzor pro lidský život. Máme-li žít životy, které oslaví a nezarmoutí svatého Boha, musí být svaté. Lidské vzory selhávají, proto se nechtějme připodobňovat k padlému člověku, ale k Tomu dokonalému.

Nenalezneme dokonalejší cíl, ke kterému směřovat naše lidství, než Ježíše Krista. Jak definujeme Krista jako vzor lidství a jakým způsobem máme následovat Kristovo lidství, to se dozvíme v kázání Dorůstání do plnosti Kristova lidství.

Kristovo místo v církvi

Jaroslav Kernal

◆ ... a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest. (Ef 1,22–23)

Bůh dal Krista jako hlavu církvi, která je jeho tělem a jeho plností. Abychom porozuměli tomu, co to znamená, musíme nejprve pochopit, co je to církev. Dále si vysvětlíme, jak Kristus v církvi vládne (což stojí za významem slova „hlava“), ukážeme si, v jakém slova smyslu je církev Kristovou plností a nakonec se podíváme na praktické důsledky toho, že církev je tělem a plností Ježíše Krista.

Přihlášení

Přihlašte se na www.reformace.cz, mailem na adresu zapasodusi@gmail.com nebo poštou na adresu redakce Zápasu o duši. Do přihlášky uveďte jméno a příjmení, kontaktní údaje, sbor, který navštívujete.

Stravování

Obědy je možné zakoupit v obchodním centru (které je lávkou spojeno s univerzitním kampusem), kde se nachází menza a řada restaurací.

Program pro děti

V průběhu kázání bude zajištěn program pro děti od 5 do 11 let.

Cena

Konference je **bezplatná**. Na pokrytí nákladů bude v jejím průběhu provedena sbírka.

Doprava

Trolejbus č. 25 (z Mendlova náměstí) a autobus č. 60 (ze zastávky Křídlovická),
zastávka Univerzitní kampus.

Parkování

Parkování je možné na venkovním parkovišti vedle obchodního centra.

Prvního dne po sobotě

Jaroslav Kernal

Na konferenci bude představena výše uvedená kniha, kterou (pouze) **přihlášení účastníci** konference obdrží zdarma (jeden výtisk na rodinu).

Redakce časopisu Zápas o duši

Reformace.cz, Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6
www.reformace.cz

Jeho sen má ovšem jeden vážný, asi musíme říct naprosto zásadní nedostatek – nejde ruku v ruce s realitou. Vůbec se v něm nepočítá s Bohem. A proto jeho sen končí dříve, než tento muž mohl alespoň trochu okusit jeho sladkost. Tento muž se pohyboval ve smyšlené realitě své mysli, ale naprosto mimo skutečnou realitu života před Boží tváří. Byl to krásný sen, ale byl to jen sen, který se mu zdál. A rozplynul se velmi rychle. Pohleďte, jak tohoto člověka vidí Bůh.

◆ *Ale Bůh mu řekl: „Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvoji duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?“ (Lk 12,20)*

Bůh tohoto skvělého bohatého a velmi šikovného podnikatele hodnotí jedním slovem – blázne. Hlupáku, pošetilce, člověče nemoudrý, ano – hloupý. Tohle má pro něj Bůh. Když se dívá na jeho život, jak si ho chce zabezpečit podle svého, má pro jeho jednání jediné slovo – blázne. Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude, cos nashromáždil? Vidíme člověka, který nechtěl myslet na smrt a na setkání s Bohem. Myslel na život – klidně si žij. Bud' v pohodě. Máš na to, tak se nestresuj. Ale Bůh ho velmi rychle vyvedl z jeho poblouznění. Ještě dneska v noci! To je skoro strašlivé slovo. Ale tady můžeme vidět dozvuky toho, co Ježíš vyučoval své učedníky před malou chvílí:

◆ *Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla. Ano, pravím vám, toho se bojte! (Lk 12,5)*

Myslíš si, že jsi v bezpečí? Že tě tvůj majetek může zabezpečit? Boj se Boha, pro-

tože jenom s Ním jsi opravdu v bezpečí.

Jan Kalvín napsal:

Hříchy, ovládající lidský život, jsou nescetné a nescetné jsou i možnosti smrti, které ho ohrožují. Nemusíme chodit příliš daleko – naše tělo je nádobou tisíců nemocí, a dokonce v sobě zárodky těchto nemocí přechovává, a proto člověk nemůže žít bez břemene různých podob své vlastní zkázy, žije jakoby obklopen smrtí. Vždyť ani prochládnout a zpotit se nemůže, aniž by mu nehrozila nějaká choroba. Ať se podíváme kamkoli, všude narážíme na věci, jimž se nejen nedá důvěřovat, ale které nás i přímo ohrožují a hrozí nám okamžitou a náhlou smrtí.

Na co tedy spoléháme? Na svůj majetek? Na bankovní konto? Blázne, říká Bůh. Čím bude, co jsi nashromáždil? Kdo to zdědí? Kdo se bude přít se svým bratrem o dědictví po tobě?

◆ *Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem. (Lk 12,21)*

Tady se dostáváme k rozuzlení celého příběhu, obou příběhů – muže, který se přel se svým bratrem o dědictví, i bohatého zemědělce, jemuž se velmi urodilo. Oběma chyběla jedna věc – bohatství před Bohem. Bez tohoto bohatství jsme naprosto ztraceni!

Vidíme, že majetek může způsobovat ohromné problémy. Dokonce rozdělovat celé rodiny. Kvůli včas nevyřešeným majetkovým věcem se zde přou dva bratři. To by nás mělo vést ke zodpovědnosti při nakládání s naším majetkem. Svým majetkem můžeme druhým lidem způsobit problémy, i když už tady nebudeme

me. Proto máme udělat včas „pořízení o svém domě“ (viz 2Kr 20,1) – pomůžeme tak nejenom svým bližním, ale můžeme svým majetkem pomoci také práci na Boží vinici, kterou by možná naši dědicové tak radostně nepodpořili.

Z celého příběhu vidíme, že majetek má velkou moc. Majetek nebo peníze samy o sobě jsou prostředkem. Jsou prostředkem, který potřebujeme, ale také prostředkem, skrze nějž s námi Bůh jedná. Mohou být požehnáním, ale i prokletím. Ony tím nejsou sami o sobě. Ale snadno se tím mohou stát. Bohatému mládenci (z Lk 18) se jeho majetek stal prokletím. Ježíš mu řekl, ať rozdává, co má, chudým a potom Ho následuje. A ačkoliv se předtím ptal na království Boží, nyní:

◆ *... se velice zarmoutil, když to slyšel, neboť byl velmi bohatý. (Lk 18,23)*

Jeho bohatství se pro něj stalo prokletím, které mu zabránilo následovat Krista. Proto musíme pamatovat na Ježíšova slova, která nám měla vyniknout v dnešním podobenství:

◆ *I když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má. (Lk 12,15)*

To je výzva k určitému životnímu stylu. Bůh chce, abychom žili moudře, bez pokrytectví. Jednoduše. Máme přemýšlet o věcech, které používáme. Klást si otázku, proč je používáme? Zda je potřebujeme? Znovu se nacházíme na tenké ledě a blížíme se k velmi jemné hranici. Je třeba dát si pozor na to, co máme uvnitř – jaké jsou naše motivy.

Tento příběh by nás neměl vést k lekovážnosti, lenosti nebo k nějakému lajdáctví. Bůh chce, abychom pracovali dob-

ře, pilně a svědomitě. A v tom všem Mu důvěřovali a vzdávali Mu chválu. To je jediná cesta k tomu, jak se můžeme stát bohatými nikoli před lidmi, ale před Bohem. Znamená to pochopit zásadní věc, kterou nechápali ti dva lidé z našeho příběhu. Totiž že všechno, co máme, je od Boha a Jemu za to patří chvála a Jemu budeme skládat účty z toho, jak jsme s tím naložili.

Co je tedy tím opravdovým bohatstvím před Bohem? Jediné skutečné bohatství nacházíme v Kristu. V Něm máme naprosto všechno.

◆ *Zbožnost, která se spokojí s tím, co má, je už sama velké bohatství. (1Tm 6,6)*

I kdybychom přišli o všechno, v Něm máme dostatek a v Něm můžeme být naprosto spokojeni. Dalším bohatstvím je rozdělít se o to, co mi Pán Bůh svěřil, s druhými.

◆ *Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa. (Jk 1,27)*

◆ *Těm, kteří jsou bohatí v tomto věku, přikazuj, ať nejsou pyšní a nedoufají v nejisté bohatství, nýbrž v Boha, který nás štedře opatřuje vším, co potřebujeme; napomínej je, ať konají dobro a jsou bohatí v dobrých skutcích, štedří, dobročinní, a tak ať si strádají dobrý základ pro budoucnost, aby obdrželi pravý život. (1 Tm 6,17–19)*

Mít zájem o druhé, zvláště chudé a nemožnou, a podílet se na šíření evangelia, především skrze místní církve – to je cesta, kterou můžeme shromažďovat své poklady před Bohem. Varujte se každé chamtivosti! Amen. ■

PŘIPRAVTE SE NA DOBRÉ UMÍRÁNÍ UŽ DNES

John Piper

Pokud nemáte lepší plán na to, jak budete umírat, pravděpodobně prostě zapnete televizi.

Coby služebník Božího slova jsem si vždycky myslel, že součástí mého povolání je pomáhat lidem dobře umírat. To zahrnuje Pavlův cíl, aby Kristus byl oslaven na jeho těle smrtí (Fp 1,20). Každé nedělní kázání jsem bral jako díl této přípravy na smrt. A doufal jsem, že každá moje návštěva u postele umírajícího posílí jeho víru, dá mu naději, bude prosycená Biblí, zaměřená na evangelium a vyvýší Krista.

Proto jsem v nemocnici trpěl, když jsem zjistil, jak v té temnotě v blízkosti smrti poblikává televize. Přišlo mi to krajně nepatřičné. Prapodivné.

Jedna z nejzbožnějších žen, kterou jsem kdy znal, umírala. Byla plná Ducha a modlitby. Při jedné mé návštěvě v nemocnici několik dnů před svou smrtí mě prosila, abych se modlil za její rychlou smrt a svěřila se mi s nočními můrami o „napůl svlečených ženách, které tancují kolem její postele.“ Říkal jsem si, jestli to nemůže souviset s televizí, kterou personál pustil.

Možná ne. Ale všichni se určitě můžeme shodnout na tom, že existuje lepší cesta, jak připravit duši, aby mohla vstoupit před tvář našeho Soudce a Tvůrce beze strachu. Součástí této přípravy k dobrému umírání jsou přátelé, kteří sdílejí váš pohled na to, jak žít a zemřít pro Kristovu slávu. Většina z nás bude

v posledních dnech a hodinách před smrtí mentálně i fyzicky příliš slabá na to, aby něco zařizovala. Zařídte se raději teď.

Ať jste staří nebo mladí, přímo nebo nepřímo, vězte, že chcete a potřebujete Bibli prosycenou, na evangelium zaměřenou smrt. Mám na mysli takovou smrt, kterou si zvolil John Knox.

Knoxova „první kotva“

Bylo 24. listopadu 1572. Knoxovi bylo 57 nebo 58 let. (Rok jeho narození není jistý.) Umíral na zápal plic. Jane Dawson ve své nové biografii popisuje jeho poslední dny.

„Jeho žena Margaret byla stále u něj, když se právě nestarala o jejich tři dcery a dva syny. Richard Bannatyne, Knoxův věrný tajemník a přítel, se od smrtelné postele nikdy moc nevzdaloval.

Okolo páté hodiny večer nechal zavolat svou ženu. Předtím požádal o přečtení Izajáše 53 s těmi nejsladšími slovy evangelia:

◆ *Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. (Iz 53,5–6)*

Také požádal o přečtení 1. Korintským 15 s podrobným popisem vztahu mezi Kristovým a jeho vlastním vzkříšením.

Ale nakonec požádal svou ženu, aby mu přečetla jeho milovanou „první kot-

vu“ – Jana 17. Před třiceti lety, když Knox opouštěl římskokatolické vyznání a přicházel k reformované víře, mu právě tato kapitola přinesla pokoj. Řekl, že tady „spustil svou první kotvu.“ Zde uviděl kořeny vyvolení a Kristův závazek zachovat ty, které Mu Otec dal.

◆ *Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali... Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji; ... Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; ... Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého... Posvět je pravdou; tvoje slovo je pravda. (J 17,6.9.11.15.17)*

Margaret přečetla tuto kapitolu ujištění. Knox řekl: „Není to kapitola plná útěchy?“ Smrt přišla za šest hodin.

Jeho rodina a přátelé si mysleli, že tiše spí, a tak po desáté hodině vykonali své obvyklé večerní modlitby. Když se ho dr. Preston zeptal, zda slyšel, jak zpívali žalm a jejich modlitby, Knox odpověděl: „Přál bych si, abyste to vy i všichni lidé slyšeli tak, jak jsem to slyšel já. Chválím Boha za

ten nebeský zvuk.“ V jedenáct hodin uslyšel Robert Campbell, který seděl na stoličce vedle postele, jak Knox dlouze vydechl a zavzlykal: „Už je konec.“ Když ho Bannatyne požádal, aby dal najevo, že má na paměti Kristova zaslíbení, Knox zvedl naposledy ruku a „bezbolestně zesnul“. Knoxova bitva skončila. (Knox, 310)

Ano, a válka byla vedena až dokonce slovem Božím. Byla to smrt prosycená Biblií. O to žádal a o to se mu jeho žena a jeho přátelé postarali.

Přípraven na nebe

Zpívání a citace Božího slova – doufám, že přesně to uslyším, až se přiblíží moje smrt. Pokud jste nikdy nemilovali čtení Božího slova a zpívání pravd evangelia, zamyslete se pečlivě nad Knoxovými slovy: „Chválím Boha za ten nebeský zvuk.“

Nic nebude v poslední hodině nepatříčnější než televize. A nic sladšího než „nebeský zvuk“ přátel, kteří zpívají a čtou Boží slovo. Plné evangelia, plné Krista, plné naděje. Připravte se na to. ■

Překlad Julie Petrecká

CO BYCH MUSEL POPŘÍT, ABYCH MOHL POPŘÍT PEKLO

Tim Challies

Mluvit o pekle nepatří u kazatelů k oblíbeným tématům. Jeden roztrpčený evangelikál se rozhodl, že použije kazatelnu a svou popularitu, aby zpochybnil samotnou myšlenku pekla a – což není překvapivé – způsobil tím nevidaný rozruch. Tato krize samozřejmě přišla a odešla, ale měla alespoň jeden kladný

výsledek: mnoho křesťanů muselo prozkoumat, čemu vlastně o pekle věří.

Já v peklo věřím. Nevěřím v některé verze pekla, za které vděčíme spíše Dante mu nebo fantazii současných spisovatelů než Písmu svatému. Věřím v peklo, které vidím odhalené v Bibli – v peklo věčného utrpení, daleko od Boha. Přál

bych si, aby nic takového jako peklo neexistovalo, ale rozhodl jsem se žít podle Bible a prostě nemohu popřít, co Bible jasně říká.

Ale co kdybych existenci pekla chtěl popřít? Co všechno bych musel zahodit, abych ho mohl popřít? Pokud bych přeci jenom existenci pekla popřel, jakou doktrinární cenu bych za to zaplatil? I když jsem si jist, že by se toho dalo uvést daleko více, napadají mě alespoň čtyři hlavní body:

Popřel bych to, co učil Ježíš

Ježíš věřil v existenci doslovného pekla. Je velmi těžké číst Lukáše 16 (příběh o bohatém muži a Lazarovi) a dospět k jinému závěru, než že Ježíš věřil v peklo a že věřil v peklo skutečného trýznění těla i mysli.

◆ *I umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahamovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: ‚Otče Abrahame, smiluj se nad mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.‘*

Ježíš také věřil ve stálost pekla:

◆ *A nad to vše jest mezi námi a vámi velká propast, takže nikdo – i kdyby chtěl – nemůže přejít odtud k vám ani přebročit od vás k nám.*

V Matoušově evangeliu Ježíš mluví o pekle jako o ohnivé peci, místě pláče a skřípění zubů. Nazývá ho místem věčného ohně. Byl by to zvláštní způsob vyjadřování pro člověka, který by věřil, že peklo neexistuje a že to není místo nepopsatelných muk.

Kdybych měl popřít existenci pekla, musel bych otevřeně popřít to, co vyučuje Ježíše, a prohlásit, že se mylí, nebo bych musel zamlžít výroky, které jsou tak jasné. Musel bych udělat z Ježíšovy řeči řeč symbolickou a řečenému bych musel připsat jiný význam než ten, který je nadevše zřejmý. Musel bych popřít, co říká Ježíš.

Popřel bych jasný smysl Písma

Nemám dost času, abych se zde pustil do rozsáhlého konceptu pekla v Bibli. Nemám dost času, abych se podíval na každé slovo spojené s peklím. Člověk však nemusí být expertem na Bibli nebo na její původní jazyky, aby viděl, jak jasně vyučuje, že po smrti existuje život a že tento život bude zahrnovat buď radost, nebo muka, buď se bude člověk těšit z Boží laskavé přítomnosti, nebo čelit důsledkům Jeho hněvu, oddělen od Jeho přítomnosti. Vše, co o pekle čteme ve Starém zákoně, se v plné podobě objevuje v Novém zákoně. Autoři Písma věřili, že zjevení, které jim bylo dáno shůry, potvrzuje existenci pekla, a dali to jasně najevo.

„Autoři Písma věřili
v existenci pekla
a dali to jasně
najevo.“

Kdybych měl popřít existenci pekla, musel bych ignorovat nebo predefinovat množství biblických pravd. Stejně jako u Ježíšova učení bych musel zaměnit vše jednoduché a zřetelné, za symbolické, musel bych vzít, co je jasné, a relativizo-

vat to. Nelze opomíjet skutečnost, že prosté poctivé chápání Bible vyučuje existenci pekla.

Popřel bych svědectví církve

Kdybych měl popřít existenci pekla, musel bych popřít téměř jednomyslné svědectví křesťanské církve napříč všemi dobami. Od dob rané církve až dodnes

„Trestem za hřích ve světě
bude věčné oddělení
od útěšné Boží
přítomnosti.“

bylo peklo pokládáno za místo věčného trýznění. Westminsterský velký katechismus nabízí výstižný souhrn učení, kterému křesťané dlouho věřili: „Trestem za hřích ve světě bude věčné oddělení od útěšné Boží přítomnosti a nepřerušované nejbolestnější mučení duše a těla v pekelném ohni navěky.“ I když byla tato definice zformulována za reformace, odvíjí se od svědectví křesťanů, kteří žili dříve, a byla hlášána generacím, které následovaly.

Kdybych popřel, že peklo je skutečné místo, obrátil bych se zády ke dvěma tisícům let křesťanských dějin, ke dvěma tisícům let bratrů a sester v Kristu, kteří měli hluboké poznání Písma a osvětlení Duchem svatým. Uznávám, že jsou chvíle, kdy je nutné přiznat si, že se mnozí křesťané mohou mýlit. Ale takové rozhodnutí musí být učiněno s velkou bázni a třesením a jen na základě přesvědčivých důkazů z Písma.

Popřel bych evangelium

Nemohu popřít peklo, aniž bych do krajnosti nepozměnil poselství evangelia. Kdybych popřel existenci pekla, nebude dávat smysl poselství o Kristu, který umírá za ztracené, aby zachránil jejich duše. A pokud neexistuje peklo, pak ti, kteří v něm skončí, nemají co ztratit. Pak musejí být nebesa i peklo přivedeny na zem, musejí být vnímány jako přítomné skutečnosti spíše než jako budoucí. Baptistický kazatel J. L. Dagg to vyjádřil následovně: „Abychom si mohli náležitě a plně vážít evangelia věčného spasení, musíme věřit doktríně věčného zatracení.“ Mám-li popřít věčné zatracení, musím radikálně přepsat evangelium. Pryč je evangelium o hříšnicích, kteří se dopustili velezrady vůči Bohu a kteří na sebe přivolávají Boží spravedlivý hněv. Pryč je evangelium zástupného vykoupení. Spásné evangelium stojí a padá s existencí jak nebe, tak pekla. Odejměte jedno z nich a evangelium ztratí smysl a stane se absurdním. Kdybych se měl vzdát pekla, musel bych se vzdát evangelia a nahradit ho něčím novým.

Dovalte mi na závěr pár slov skvělého teologa Roberta Dabneyho. Také věřím jeho tvrzení: „Jsem si jist, že lze-li vyvrátit peklo jakýmkoliv solidním a pravdivým způsobem, který je v souladu s Boží ctí a lidským dobrem, neexistuje na této zemi žádný bohobojný hříšník, který by oslavoval tento důkaz s větší radostí než já.“ To neznamená, že si přeji, aby peklo byla pravda, znamená to, že to Písmo jasně tvrdí. Není na mně, abych boursal nebo popíral učení Písma. Mám mu prostě věřit a žít a jednat v souladu s ním. ■

JAK UDĚLAT ZE SVÉHO DÍTĚTE DOBRÉHO DELIKVENTA

Éric Preud'homme, z kalendáře „Méditations Quotidiennes“

- ◆ *Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána. (Ef 6,4)*
- 1. Když je dítě malé, dejte mu všechno, co chce. Tak až vyroste, bude si myslet, že ho svět musí žít.
- 2. Když říká hrubá slova, nemístné vtipy – smějte se, povzbuzujte ho; později to bude ještě drsnější.
- 3. Nedávejte mu žádnou duchovní výchovu před 21. rokem jeho života. Nechte ho, aby si sám vybral. Bude si myslet, že je to nepodstatné.
- 4. Vyhybejte se užívání slov jako je zlo, přestupek, jinak bude mít komplex viny. Až ho později zatknou, bude přesvědčen, že ho pronásleduje společnost.
- 5. Uklízejte po něm jeho knihy, hračky, oblečení. Dělejte všechno tak, abyste mu ulehčili život. Takto se naučí svádět odpovědnost na druhé.
- 6. Dovolte mu přístup ke všemu: ke knihám, webovým stránkám, nekontrolyjte jeho videohry. Sterilizujte mu příbor, ale nechte jeho nitro, aby se naplnilo špínou.
- 7. Hádejte se často v jeho přítomnosti, aby nebyl později příliš překvapený, až se jeho vlastní domácnost zhroutí.
- 8. Buďte vždy na jeho straně proti profesorům, sousedům. Později bude věřit, že se proti němu spojil celý svět.
- 9. Až bude mít opravdové starosti, ospravedlňte se tím, že řeknete: je to buďizkničemu, nikdy jsem s ním nemohl nic udělat.
- 10. Čekejte bolestný život. Budete ho mít.
Přečteno na vývěsní tabuli jedné obecné školy ve Francii.

PROČ JE VÝKLADOVÉ KÁZÁNÍ MOCÍ PASTORAČNÍ SLUŽBY?

Dr. Michael Milton

- Jak můžeme dosáhnout efektivní pastorače?
  - Jak může naše služba, naše kázání podporovat zdraví sboru?
  - Jak můžeme zůstat věrní ve své službě?
- Film Dumbo od Walta Disneye obsahuje podobenství pro mladé kazatele – malého cirkusového slona, který měl co dělat, aby udržel krok s mámou a ostatními dospěláky. Prostě se svým chobotem zavěsil na ocas obrovského slona před sebou a šel se stádem! Byl malý, ale díky jedno-
mu rozhodujícímu přichycení dokázal udržet krok.
Jak v dnešním světě držíme krok my, pastoři? Stačíme vůbec těm, kdo byli před námi? Jak se nám daří jít ve šlépějích velikých kazatelů? Jak navazujeme na dlouhodobé pastorační služby? Na tyto otázky existují důležité odpovědi plné moudrosti shůry, které můžeme objevovat v Bibli, pěstovat skrze modlitbu, studium, posvěcení a umírání sobě samým. Dnes bych se však chtěl zamyslet nad je-

dinou odpovědí. Musím se pokusit na ni odpovědět z Božího slova, aniž bych se za to omlouval. A tak vás žádám, abyste se ke mně připojili a našli si 2. Timoteovi 3,16 a 4,1–5. Zde nacházíme mladého pastora Timotea (stejně se jmenoval myšák v Dumbovi), který následoval giganta služby, pastora – tlustokožce Pavla, který dostává pokyny k tomu, aby se chopil, aby si přivlastnil dědictví. Slyšte slovo:

♦ *Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám pro jeho příchod a jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájm. Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. (2Tm 4,1–5)*

Pojďme to prostě vyřknout a uvědomit si moc a možnost selhání: Timoteus byl pastorem sboru založeného Pavlem. Když mám opravdu pochybnosti, vzpomenu si na Timotea. Starší v Efezu padli Pavlovi kolem krku a oplakávali jeho odjezd do Milétu. Tři roky mocné služby daly Pavlovi právo, aby ho povolal pást církev Boha, jenž ji vydobyl svou vlastní krví. A Pavel ve své labutí písni za soumraku své pozoruhodné služby připomíná Timoteovi, jak ho musí následovat. Dal mu tajemství moci. Pozvedl myš – ne, jeho slova byla tak božská a mocná, že kouzelně proměnila myš ve slona, obra spojeného s jeho službou a s Ježíšem Kristem, obra poháněného

samotným všemocným Bohem. A co Pavel doporučoval? Doporučoval Boží slovo, a poté, co ho označil jako „Bohem vdechnuté“, pověřil Bohem povolaneého muže, aby kázal. Odpověď na otázku „Jak se myš zavěsí na slona?“ není na této konferenci ani originální ani překvapující. Stejně jako když Charles Hodge ve starém Princetonu promlouval k novým studentům, i já vám říkám: „Těší mě, že mohu prohlásit, že se zde nenaučíte nic nového.“ Ale je to odpověď, kterou si musí každý křehký nástupce kazatelů-obrů zapamatovat.

Jediná cesta pro nás všechny, jak se přidat k dlouhému a úctyhodnému odkazu kazatelů evangelia, vede skrze výkladové kázání. Proč? Nabízím osm stručných důvodů, proč, nehledě na vaši situaci, ve výkladovém kázání je moc pastorační služby.

1. Ve výkladovém kázání je moc pastorační služby, protože pochází shůry

Jediný způsob, jak mohl Timoteus zaujmout místo „milovaného syna [Pavlova]“ (1,2), byl přichytit se odkazu víry, „kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Eunike“ (1,5), „rozněcovat oheň Božího daru“ (1,6), který mu byl dán skrze apoštolské vkládání rukou samotného Pavla (1,6), překonat „ducha bážlivosti“ (1,7), chránit „[jemu] svěřený poklad“ (1,14), vyučovat ostatní to, co se naučil od Pavla, a tak předávat apoštolské dědictví další generaci (2,1–2), nezaplétat se do „civilních záležitostí“ (2,4), vyhledávat a vyučovat celý úradek Boží od staré smlouvy po novou smlouvu (jak o tom Pavel mluví v 2,8–13) „pro vyvolené, aby i oni dosáhli

spásy v Kristu Ježíši a věčné slávy“, vyhýbat se mladické prudkosti, usilovat o spravedlnost“ (2,22) a dělat v Efezu všechny ty věci, kterými byl pověřen, jako například připomínat svatým, aby se nepřeli o slova (2,14), vyhýbat se „planým řečem“ (2,16), napravovat své odpůrce s vidinou toho, že je přivede k pokání a poznání pravdy (2,25), aby se vyhnuli „děblovým nástrahám“ (2,26) – tak tedy jediný způsob, jak být takovým mužem a vykonávat svou službu je – khrucón ton log – kázat slovo.

Neboť Pavel jasně říká, že Boží slovo samo o sobě je schopno dostát poslání kazatele. Je tomu tak proto, že Boží slovo je autoritativním nástrojem od Božího trůnu ke splnění Boží mise ve světě. Pamatujeme si, že Pavlovo napomenutí, aby Timoteus hlásal slovo, následuje po jeho vyučování, že „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (3,16–17). Pavel svůj argument vystavěl postupně, aby své tvrzení zdůraznil vším, co napsal předtím.

Miluji způsob, jakým to podává dr. Robert L. Reymond: „Bible je slovo z jiného světa.“ Ve své Nové systematické teologii křesťanské víry Reymond píše: „Když nám Bůh dal své slovo, dal nám mnohem více než jen základní informaci o sobě. Dál nám to pou sto ([místo], kde mohu obstát“ nebo základ, který ospravedlňuje jak naše tvrzení, že jsme něco poznali, tak naše nároky na osobní hodnotu.“

Boží slovo je místo, kde pastor může obstát. A skutečně, naše existence, naše povolání, naše poslání má význam jen skrze

toto slovo. Nedávno jsem četl nádhernou knihu J. C. Rylea „Warning to the Churches“ (Varování sborům), ve které starý liverpoolský biskup varoval své diecézní služebníky před nebezpečími, kterým čelili. Kniha ve mě zanechala úžas nad jeho prorockými dary a nad jeho porozumění času. Nemám takové dary, tím jsem si jistý. Ale chci upozornit na nebezpečí spojené s problémem, se kterým se potýkáme.

Žijeme ve společnosti, která ke komunikaci stále častěji vyžaduje obraz a zábavu, která říká kazateli, že krátké úderné promluvy jsou přesvědčivější než výklady textů, že vyprávění má větší důležitost než výklad textu, že postmoderní člověk nesnese přímé vyučování, ale potřebuje si dělat své vlastní homiletické kotrmelce. Tvrdím, že podobné názory jsou pro kázání slova, evangelizaci a učednictví nebezpečné. A uprostřed takové doby bychom všichni udělali dobře, kdybychom si vzpomněli, že Bůh požadoval od Izraele, aby dělal něco, co pohané nedělali – chtěl, aby o Něm přemýšleli v rámci Jeho slova, ne obrazu. Neil Postman, nepraktikující Žid, to už jako starší viděl jasně: „Bůh Židů měl existovat ve slovu a skrze slovo – bezprecedentní myšlenka vyžadující nejvyšší stupeň abstraktního myšlení.“ Ikonografie se tedy stala rouháním, aby do společnosti mohl vstoupit nový druh Boha. Lidem jako my, kteří se nacházejí v procesu, kdy se společnost přeměňuje ze slovo-centrické v obrazo-centrickou, by prospělo, kdyby se zamysleli nad Mojžíšovými zákony.

Slovo, moji milí bratři ve službě, je Bohem dané místo, kde můžeme obstát, kde

můžeme přesvědčovat, kde můžeme vést rozhovor s člověkem. Přesněji bylo nám zakázáno, abychom šli jinam. Řeknu vám důvod, proč se jako pastor chci zaměřit na výkladové kázání, tedy proč chci vyhlásovat neomylné a spolehlivé slovo živého Boha tak, jak je napsáno, jak mi bylo předáno Bohem skrze církve, proč chci dostat úmyslu autora, s přesvědčením, které se projevuje v mém vlastním životě a s láskou k těm, co byli přede mnou: výkladové kázání se upíná svou vlastní nejlepší definicí na Boží slovo – darované shůry a shůry zmocněné, což má mocné důsledky pro mou službu, které chci dále prozkoumat.

Jediný způsob, jak mohu obstát ve společnosti kazatelů-gigantů, je stát za tímto slovem z jiného světa. Je pravda, že všichni opravdoví církve, všichni ti v řadě spojení – giganti od Spurgeona k Ryleovi, M'cheyneovi, Whitefieldovi, Bunyanovi, Lutherovi, Kalvínovi, Wycliffeovi, Augustinovi, Pavlovi, Ježíšovi a prorokům – jsou muži této jedné Knihy, a to je vše, co je třeba říct. To mě vede ke druhému důvodu, proč se musíme držet výkladového kázání, abychom našli své místo v akreditované univerzitě zbožných kazatelů.

2. Ve výkladovém kázání je moc pastorační služby, protože je biblicky věrné

Viděli jsme, že Pavel říká Timoteovi, aby hlásal slovo, a všichni víme proč. Hlásej slovo, protože je shůry. Je to Boží slovo, a co by mohlo být vznešenější? Kdyby neexistovaly jiné důvody k vyhlásování Jeho slova než pouhá skutečnost, že Bible je Jeho slovo, stačilo by to. Otázka tedy je, jak

to máme dělat. „Kázat“ slovo nutně znamená věrně předávat toto Slovo (z jiného světa). Řádně pochopené a řádně konané výkladové kázání tento příkaz naplňuje.

Albert Mohler definuje výkladové kázání stručně a biblicky ve svém příspěvku „Give Praise to God: A Vision for Reforming Worship“ (Chválu vzdejme Bohu: Víze pro reformované uctívání): „Výkladové kázání je takový způsob křesťanského kázání, jehož ústředním účelem je prezentace a aplikace textu Bible.“ A pokud výkladové kázání opravdu odhaluje Boží smýšlení v daném textu a sděluje toto Boží smýšlení mužům a ženám, pak to žádná jiná metodologie neudělá.

William Temple nebyl výkladovým kazatelem, i když řekl dost dobrých věcí, a proto ho často citujeme. Ale tento starý arcibiskup z Canterbury nevěřil, že Bůh sděluje své slovo skrze výroky v Bibli, protože prý by tomu člověk nerozuměl, i kdyby to byla pravda. Temple nevěřil v neomylnost a spolehlivost Bible. Temple věřil, že můžete rozumět tomu, co napsal – jinak by přece nic nenapsal – ale to už je jiná věc. Stačí, když řeknu, že pokud věříme, že mocí naší služby je Bible, jak nás učí Pavel, potom z toho jistě vyplývá, že výkladové kázání je jedinou formou, kterou bychom měli pro předávání slova používat.

Jako někdo, kdo slouží studentům v semináři a kdo je také profesorem, který občas vyučuje kázání, a kdo jako pastor vede mladší kazatele, než jsou posláni na jiná místa služby, vidím předmět „budoucnosti výkladového kázání“ ve světle postmodernismu a post-křesťanské Ameriky jako aktuální problém. Zjistil jsem, že mnozí

zápasí s otázkou, zda takový způsob sdělování slova může skutečně dosáhnout za rozšiřující se a stále se měnící řeky moderní společnosti, zda zasáhne srdce a přesvědčí mysl nastupující generace. Stav, ve kterém se nachází nastupující generace, je nutí pochybovat o výkladovém kázání a ve skutečnosti svedl několik mužů na cestu k „hledání vlastního hlasu“, jak mi sdělili, mimo bezpečné hranice výkladu. Jsem šťastný, že mohu říct, že mnozí z těch, se kterými jsem tento problém řešil, znovu objevili moc výkladového kázání pro tuto generaci.

Celou otázkou toho, zda výkladové kázání může efektivně promlouvat k „postmoderní“ západní světské společnosti, už vznesli a promýšleli mnozí. Avšak pokud kážeme pravé Boží slovo, pak Bůh jistě ví, co v každé době potřebujeme. Jeho slovo fungovalo v padlých ruinách Edenu, když Bůh v Genesis 3,15 zaslíbil Spasitele. To slovo fungovalo v Genesis 12, když dalo Abrahamovi zaslíbení země, národa a požehnaní, které obsáhne svět. Boží slovo bylo dostatečné v roce 586 před n. l. v rozvalinách Jeruzaléma, když truchlící prorok Jeremiáš kázal v slzách. Boží slovo fungovalo v Římě prvního století, když ho kázal Pavel. Fungovalo i v 18. století v Americe, když George Whitefield hřimal jeho pravdy po celém koloniálním pobřeží. Fungovalo v 19. století v Koreji, když zde kázali misionáři, a fungovalo i v průmyslovém Dundee ve Skotsku, když zde kázal Robert Murray M'Cheyne. Fungovalo ve 20. století, nejkrvavějším stoletím světové historie, když modernismus zasáhl západ a muži jako Martyn Lloyd-Jones ho provolávali ze světových

hlavních měst, jako je Londýn. A bude fungovat ve 21. století v postmoderní a post-křesťanské Severní Americe, stejně jako v Číně, Africe, Indii a Bulharsku. Slovo bude fungovat v Chattanooga, osvobodí otroky hříchu v Miami, udělí hojnost života v Los Angeles, obnoví chladné svatě v Des Moines, zotaví manželství v Peorii, uzdraví porušené vztahy v Louisville, nechá vytrysknou ducha svatosti v New Orleans, povolá nové misionáře z Kansas City a zachrání duše před věčným zatracením v Bangoru, Seattlu a Paducahu. Mocí naší služby je výkladové kázání, protože pokud to, co musíme vyhledávat, je Boží slovo, záleží na tom, jak ho sdělujeme. A výkladové kázání, správně pojaté, je ten správný způsob, jakým ho sdělovat.

Už jsem řekl, že výkladové kázání je mocné, protože je to Boží slovo a je věrné Božím slovu. Dovolte mi dál ukázat, proč si myslím, že jen takové kázání dává moc kazatelně, ale tentokrát budu důkladně pragmatický.

3. Ve výkladovém kázání je moc pastorační služby, protože je pastoračně efektivní

Pokud je Bible Boží slovo, a to je, a pokud výkladové kázání je metoda, jak biblicky věrně toto Boží slovo sdělit, a to je, pak je jistě klíčem k úspěchu v pastorační službě.

Co tím myslím? Jistě tím nechci naznačit, že úspěch a efektivnost v pastorační službě je spojena s tím, že se člověk stane celebritou, prodává knížky a je čím dál slavnější. Minulý týden jsem četl pěkné kázání od J. C. Philpota z roku 1857 o věčné přítomném sklonu k pýše a touze po mar-

né slávě, který vládne mezi kazateli, a jsem si vědom toho, že každý z nás se s tím nějakým způsobem potýká. Ale ne, o tom nemluví. Mluví o efektivitě v činnostech, jež nazývám nezbytnostmi služby – shromažďování, pěstování a vysílání silných Kristových učedníků. Mám na mysli to, že uvidíte zachráněné duše, proměněné životy, zachráněná manželství, srdce mladých lidí hořící pro Krista a Jeho království a jejich touhu zemřít sobě samým, aby žili pro Krista. Mám na mysli „uvádění do pořádku toho, co ještě zbývá“ a vedení sborů podle toho, jak to zamýšlel Bůh. Mám na mysli vmlouvání pokoje ztrápenému, možná dokonce rozdělujícímu se shromáždění. Mám na mysli to, že jsem pastoračně efektivní v péči o Boží stádo, nad kterým mě Bůh učinil dohlížitelem. Neexistuje žádný program, žádný model, žádné paradigma, žádný experiment, žádná politika a žádné množství tvrdé práce, žádný

génus, který by se mohl vyrovnat moci kázaného Božího slova. Slovo dosahuje ve službě všeho. Nedávno jsem četl, jak kdosi prohlásil, že nejlepší, časem prověřený učednický nástroj v historii církve byla ranní a večerní uctívání, kde se konalo výkladové kázání. Moje vlastní zkušenost učedníka a pastora mi říká, že nemohu než souhlasit. Věřím, že je to tak.

Když poskytuji poradenství lidem v jejich problémech, vždy se jich ptám, jestli se u nich káže Boží slovo výkladově. Nežádám je, aby přešli do mého sboru, i když bych je tam rád měl. Jen říkám, že musí najít místo, místní shromáždění, kde je kazatel oddán postupnému probírání Božího slova, kde se procházejí knihy, kapitoly nebo jiné úseky v rámci knihy takovým způsobem, že posluchači při studiu poznávají mysl Kristovu. Výkladové kázání je pastoračně efektivní. ■

Dokončení příště. Překlad J. Petrecká.

ZIMNÍ KONFERENCE 2016

DÍLO BOŽÍ TROJICE V POSVĚCENÍ

Marcus Denny

Potřeba posvěcení

Úvodem bych vás rád poprosil, abyste si představili, že už nastal den soudu a vy stojíte před Božím trůnem, před Jeho soudnou stolicí. Zde nejde o oddělování ovcí od kozlů, ale o poslední soud všech věřících. A k vašemu překvapení vás Bůh zkouší ze systematické teologie. Ještě větším šokem je, že ta zkouška není jen výběr a zaškrtavání z několika možných odpovědí, ale je to slohová práce. Ale dobré je, že při zkoušce můžete používat učebnici.

První otázka zní: „Definuj Trojici.“

Druhá otázka: „Co je posvěcení a proč je v životě křesťana nezbytné? Zdůvodni svou odpověď.“

Třetí: „Popiš dílo Trojice v procesu posvěcení.“

A poslední otázka zní: „Jaký je význam jména Athanasius?“

Ta poslední otázka, to je bonus!

Bratři a sestry, neočekávám, že nás v nebi něco takového čeká, ale přece jenom bude velmi užitečné, když budeme

schopni tady na Zemi odpovědět alespoň na ty první tři otázky. Ukážeme si, že opravdová znalost významu posvěcení a jeho prostředků nevede jen k procvičování intelektu, ale je absolutně nezbytná.

Pokud člověk neví, co to znamená být posvěcený a jak probíhá proces posvěcování a s tím související růst, pravděpodobně ještě nechápe, co to znamená, žít jako křesťan.

Současný stav české církve poukazuje na pravdivost takového výroku. Ještě nikdy se nehlásilo ke křesťanství tolik Čechů jako po skončení období komunismu. Křesťanství od revoluce nikdy nebylo středem pozornosti společnosti ani tak rozšířené a rostoucí jako teď. V současné době máme v této zemi více sborů, křesťanských konferencí, přednášek, hudebních festivalů, křesťanských kapel, worshipových cédéček a křesťanských knih než kdykoliv předtím. Přesto, jak mnozí vidíme, něco není v pořádku.

V roce 2011 vydala Poutníková četba malou, ale hlubokomyslnou knihu brilantního anglického kazatele Martyna Lloyd-Jonese s názvem „Co je evangelikální?“. V jádru knihy se nachází odpověď a definice toho, „co to znamená být křesťanem“.

Zní to jako jednoduchá otázka, a přece odpověď může být pro někoho překvapivá. Pokud nevíte, co to znamená být křesťanem, zajisté nechápete význam slov, která vyjadřují, co znamená „žít jako křesťan“. Bůh říká „Buď svatý, neboť já jsem svatý“. A autor listu Židům říká:

◆ *Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespasí Pána. (Žd 12,14)*

Jádrum křesťanství je svatost neboli posvěcení

Víme, co to znamená v praktickém životě? Odvrátit se od hřichu, podřídit se Kristu a následovat Ho není něco, co jsme udělali jednou provždy při obrácení. Je to něco, s čím a pro co musíme žít denně. Jak to víme? Protože to řekl sám Pán Ježíš Kristus: „*Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.*“ Nicméně teď více než kdykoliv předtím mnozí tvrdí, že přijali Krista, ale je to Kristus, kterého vůbec neznají. Pavel napsal Titovi o mnohých, kteří, „*Prohlašují, že znají Boha, ale svým jednáním to popírají.*“ Bůh řekl skrze proroka Ozeáše: „*Můj lid zajde, protože odmítá poznání.*“ (Oz 4,6). Neznalost je důvod, proč jsou církve plné lidí, kteří neznají Boží evangelium ani Boha tohoto evangelia. Neznalost je také důvod, proč mnoho opravdových křesťanů nedosahuje duchovní zralosti, neroste ani neprospívá v křesťanském životě. Neznalost a nevědomost je důvod, proč církve v České republice rostou více do podoby světa než do podoby Ježíše Krista. Proto je tak důležité, abychom se na definici posvěcení podívali podrobněji.

I. Vysvětlení pojmu posvěcení

A. Starý zákon

Ve Starém zákoně slova svatost, svatý nebo posvětit pochází z hebrejského kořene *qad*, které znamená „ořezat“ nebo „rozdělit“. Hlavní důraz v tomto slově je kladen na *oddanost*. Když slyšíme slovo „svatý“, okamžitě si vybavíme něco morálního, čistého nebo spravedlivého. Ale základní význam tohoto slova v hebrejštině zna-

mená něco, co je oddělené nebo odříznuté. Andělé v Izajášovi 6 volají, že Bůh je třikrát svatý. Jeho morálnost, spravedlnost a čistota je součástí tohoto významu. Ale to slovo má daleko širší dosah. Slovo *svatý* popisuje něco odděleného, odlišného od všech kolem, něco zcela jedinečného. Mluví o neuchopitelnosti Boha. Jeho svatost nemůže být vystižena. Bůh není lepší anděl. Není zdokonalený člověk. Není to nejsvatější ideál nekonečně znásobený, jaký bychom si uměli představit. Není žádnou ilustrací, obrazem nebo příkladem, nikdo nemůže vystihnout podstatu Boha. Jeho osobnost je nepochopitelná a neuchopitelná. Jeho charakter, podstata, věčnost, trojjedinost – kdo může něco takového pochopit? Bůh je od svého stvoření oddělený, zcela odlišný a jiný. **I nejsvatější anděl má víc společného s nejhorším démonem, než má s trojjediným Bohem, protože oba jsou stvoření. Ale Bůh je Stvořitel! Je Jeden a je jedinečný!** Jeho trojí svatost nám říká, že Bůh je oddělen od **všeho** svého stvoření.

Jádrem křesťanství je svatost neboli posvěcení

To je důvod, proč stejné slovo, které charakterizuje Boha jako svatého, může být používáno i pro jiné věci. Bůh řekl Mojžíšovi: „*Místo, na kterém stojíš, je půda svatá*“ (Ex 3,5). Nebyla to morální nebo spravedlivá půda, ale byla oddělená pro Boha. Když Bůh přikázal Izraeli, aby dodržoval sabat, řekl jim: „*Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý*“ (Ex 20,8–11). **Bůh tím neříkal, že musí žít morálně jen v sobotu, a dalších šest dní mohou hřešit!** Bůh sám určil, že sobota bude den oddě-

lený pro odpočnutí, bude to den svatý, který se bude lišit od ostatních dnů.

Z uvedených příkladů vidíme, že **jádrem významu posvěcení a svatosti je oddělení.** To je důvod, proč je stejný hebrejský kořen používán i pro ženy, které sloužily jako chrámové nevěstky. To neznamená, že chrámová nevěstka byla morální nebo spravedlivá, ale že byla oddělená a odevzdaná modloslužbě, tedy tomu, co bylo zavrženíhodné a odporné.

B. Nový zákon

V Novém zákoně je význam slova posvěcení podobný, ale podrobnější. Nový zákon hovoří o posvěcení dvěma způsoby: jako o stavu a jako o procesu. Kvůli výstižnosti, použijí doslovný překlad termínů, které používají systematictí teologové v angličtině. Pro první význam byla použito tzv. **poziční posvěcení.**

Druhý význam používá termín **postupné posvěcování** nebo také **progressivní posvěcování.** Oba termíny pocházejí ze stejného řeckého slova *ἁγιασμός* *svatost* nebo *posvěcení* a slovesa *ἁγιαζώ*, *posvětit.*

Posvěcení jako stav neboli poziční posvěcení

Starý i Nový zákon mluví o **pozičním posvěcení** ve smyslu oddělenosti a odevzdanosti. Například, „*Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, [Co to znamená?] lid náležející Bohu*“ (1Pt 2,9). To je obdoba oddanosti, jak ji známe ze Starého zákona. Ale v Novém zákoně termín **posvěcení** nejlépe vystihuje **duchovní stav** člověka před Bohem.

Zatímco ve Starém zákoně mohl být tento termín používán jako ilustrace pros-

titutky, která byla odevzdaná hříchu, v Novém zákoně je **posvěcení** používáno pro ženu, která před tím žila jako prostitutka, byla odevzdaná hříchu, ale teď žije a je odevzdaná Kristu! To je **posvěcení**, ve kterém Bůh a jen Bůh sám osvobozuje prostitutku z okovů, pozvedá ji z vězení hříchu a smrti, zachraňuje ji před svým hněvem, odstraňuje vinu a hanbu a říká: **Je má. Nyní je svatá, spravedlivá a čistá.** Je to obdobný druh posvěcení, které zastavilo a zachránilo muže, jehož největším přáním bylo pronásledovat, zničit a zabít každého křesťana, kterého mohl najít, ale který byl nekonečnou silou Krista proměněn během okamžiku v největšího evangelistu a zakladatele sborů, jakého kdy svět znal – apoštola Pavla.

Je to druh posvěcení viditelný v životě Johna Newtona, otrokáře, který kdysi prodával muže, ženy a děti jako dobytek a zacházel s nimi hůře než s mrtvolami uhynulých prasat. I on byl zázračnou Boží milostí proměněn ve spravedlivého, jemného muže, jehož vlastní kázání zachránilo tisíce jiných z pout hříchu.

Je to ten druh posvěcení, které učinilo z pyšného Čecha, který nenáviděl Boha a vysmíval se Bibli – a právě takový byl Jaroslav Křídlo – skromného pastora a teologa, který miluje Krista a slouží teď vlastnímu národu. Tento druh posvěcení není dílem člověka! Je to jedinečná milost a dílo Trojjediného Boha!

Stejně hlubokou pravdou začal apoštol Petr svůj první dopis: „*Petr, apoštol Ježíše Krista, vyvoleným... podle předzvědění Boha Otce v posvěcení Ducha k poslušnosti a pokropení krví Ježíše*

Krista“ (1Pt 1,1–2 ČSP). Je to posvěcení, o kterém mluví Pavel, když píše Tesaloničtům: „*Stále musíme děkovat Bohu za vás, bratři milovaní od Pána, že vás Bůh jako první vyvolil ke spáse a posvětil Duchem a vírou v pravdu“ (2Te 2,13).* Je to posvěcení tak silné a stav tak pevný, že Pavel mohl napsat nechvalně známé církvi v Korintu: „*...církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým...*“ (1K 1,2). To je církev, která spáchala hříchy, za které by se červenali i nevěřící! Není divu, že Pavel zdůrazňoval korintským jejich posvěcení znovu a znovu: „*Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykopením...*“ (1K 1,30).

Proč něco takového Pavel zdůrazňoval? Aby si Korintané mohli myslet, že nezáleží na tom, jak žijí? Že kvůli tomu, že jejich stav je před Bohem posvěcený, mohou dělat, co se jim líbí? V žádném případě! Naopak. Pavel neustále apeloval na jejich posvěcený stav před Bohem, a nabádal je, aby žili pro Boha!

◆ *Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království. A to jste někteří byli. Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha. (1K 6,9–11)*

Pavel vyzývá Korintské, aby žili pro Boha, kvůli tomu, co pro ně jednou provždy

Bůh udělal. Proto můžeme definovat poziční posvěcení následovně:

Poziční posvěcení je práce samotného trojjediného Boha, která spočívá v tom, že nás předurčil, ospravedlnil, adoptoval, obrátil a očistil jednou provždy, aby nás oddělil od hříchu, smrti a soudu a určil nás ke svatosti, radosti ve své věčné přítomnosti. Taková je moje definice.

Na základě našeho posvěceného stavu před Bohem jsme voláni k **posvěcení a tento proces se týká postupného posvěcování**.

Posvěcení jako proces neboli postupné posvěcování

Je to svatost, ve které rosteme. Je to praktická svatost v životě věřícího. Podle listu Římanům 8,9–13 je posvěcení zakotveno v dokonaném díle Ježíše Krista a umožněno skrze moc a přítomnost Ducha svatého. Je to svatost, ke které nás Boží slovo neustále volá:

- ◆ *Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘ (1Pt 1,16)*
- ◆ *Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatri Pána. (Žd 12,14)*
- ◆ *Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou, ne ve vášnivě chtivosti jako pohané, kteří neznají Boha. ... Vždyť Bůh nás nepovolal k nečistotě, nýbrž k posvěcení. (1Te 4,3–5.7)*

Můžeme říci, že každé přikázání v Písmu je určeno k postupnému posvěcování a je to volání k postupnému posvěcování. Ale jaký je cíl posvěcování?

II. Cíl posvěcení

Postupné posvěcování je volání, aby křesťan žil podle pravdy své nové identity jako dítě Boží: „*Jako milované děti následujte Božího příkladu*“ (Ef 5,1).

Jako dítě napodobuje svého pozemského otce, tak křesťan musí napodobovat svého nebeského Otce:

- ◆ *Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec. (Mt 5,48)*
- ◆ *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. (Lk 6,36)*
- ◆ *buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4,32)*
- ◆ *Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává; ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. (1J 3,9)*

Znovu je tu volání, aby křesťan žil jako Bůh, protože je Boží dítě. Musí žít jako princ, protože JE princ.

Daniel Adamovský je tu se svým nově narozeným synkem. Je to Čech. Oba rodiče jsou Češi, jeho prarodiče jsou Češi. Bydlí v Česku a má českou verzi biblického jména Jonáš. Před světem je Čech! Ale prakticky má ten malý Čech před sebou ještě dalekou cestu, než se začne chovat jako Čech. Nejí české jídlo. Neposlouchá českou hudbu ani nečte českou literaturu. A ještě nemluví česky. Pravda je, že i já mluvím česky lépe než on! Ale i kdyby bylo možné, abych se naučil česky dokonale, kdybych se naučil českou národní hymnu a naučil se hrát hokej, malý Jonášek bude vždycky více český než já. Má českou krev. Má českou národnost. Bude mít český pas. A den za dnem, rok

za rokem bude růst ve všech praktických oblastech, které dělají z člověka Čecha. Přesně to říká apoštol Jan. Boží dítě je adoptované, spravedlivé a čisté. Jeho stav před Bohem je svatý. Má novou identitu i novou schopnost, aby žil svatě. Ale v praktickém posvěcování se musí postupně učit, aby žil podle své nové národnosti. A to platí pro každého z nás.

Skotský kazatel Sinclair Ferguson neustále opakuje: „V podstatě existují jen dva pastorační problémy. Prvním je přesvědčit ty, kdo žijí pod nadvládou hříchu, že jsou pod nadvládou hříchu. Druhá je přesvědčit ty, kdo jsou osvobozeni od nadvlády hříchu, že jsou osvobozeni od hříchu.“ To je důvod, proč si musí křesťan každý den, každou hodinu, krok za krokem připomínat, že není otrok hříchu. Není dítě satana. Nemusí poslouchat ďábla. Nemusí poslouchat touhy těla. Je Boží dítě, proto musí a může žít jako On. Ale je tu ještě další aspekt Božího cíle, který musíme mít na paměti. Zkuste najít cíl našeho posvěcení v následujících čtyřech verších:

- ◆ *Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími. (Ř 8,29)*
- ◆ *Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobní, protože ho spatříme takového, jaký jest. (1J 3,2)*
- ◆ *Neobelhávejte jeden druhého, svlechte se sebe starého člověka i s jeho skutky a oblecte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele. (Ko 3,9–10)*

- ◆ *My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit. (Fp 3,20–21)*

Jakou společnou pravdu vidíme ve všech čtyřech verších? **Konečný Boží cíl je, aby nás připodobnil k obrazu svého Syna.** Otec sám volá z nebe: „*Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil*“ (Mt 3,17). Máme napodobovat toho, o kterém Otec volá z nebe: „*Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil*“ (Mt 3,17). Máme napodobovat toho, který dokonale poslouchal Boží příkázání. „*Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouvejte*“ (Mk 9,7). Máme napodobovat a poslouchat toho, který nikdy nezhrěšil, neměl ani jednu špatnou myšlenku. Máme napodobovat toho, který měl největší radost ze všech miliard lidí, které na Zemi kdy žily. V praxi to znamená, že budeme žít, pít, jíst, chovat se, myslet, sloužit, a zpívat se stejnou dokonalostí, se kterou to vše dělal Ježíš. Jak se to může stát?

Jak je to možné, že my sobečtí, sebeštedrní, pyšní, vzpurní lidé místo toho, abychom věčně platili za své hříchy v pekle, budeme proměněni k obrazu Ježíše Krista a budeme prožívat plnou radost v přítomnosti milého Boha?

Jak se to může stát? Odpověď je prostá – protože jsme Boží děti, adopcí se staneme syny a dcerami, protože Syn se stal člověkem. Kristus, obraz Boha, vzal na sebe lidské tělo, stal se bezhříšným člověkem. A to učinil z jediného důvodu. Ne, aby mohl nasytit hladové, ne, aby mohl

uzdravit nemocné nebo aby mohl vzkřísit mrtvé. Udělal to proto, aby na sebe mohl vzít naše hříchy a usmířit Boží hněv. Kristus, ta nejmilejší Boží osoba, se stal Bohu tou nekonečně nejodpornější osobou, když visel na kříži, abychom se my mohli stát potěšením pro Boha jako sám Kristus.

♦ *Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. (2K 5,21)*

Boží hněv, který jsme si zasloužili my, byl namířen na Božího Syna, aby láska Boha Otce k Synu mohla být vylita na nás. A vrcholem Boží lásky k nám je, že z nás činí své syny. Tím se budeme zabývat ve třetím bodě.

III. Prostředky posvěcení

Roli trojjediného Boha v posvěcení jsme viděli v celém zamyšlení. Bez Boží práce a milosti neexistuje žádné posvěcení.

A. Role Trojice

Ale jen pro jistotu, podívejme se ještě dále:

♦ *Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda. Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně. (2K 3,17–18)*

Podívejme se společně, jak tento text úžasně reflektuje posvěcení: „*Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni [to je proces posvěcení ... k čemu?] k jeho obrazu ve stále větší slávě [to je cíl posvěcení ... a kým nebo čím?] – to vše mocí Ducha Páně [to je prostředek posvěcení].*

Definice díla Boží trojice v posvěcení je připodobnění obrazu Ježíše Krista

skrze vnitřní přítomnost a moc Ducha svatého ke slávě Otce. V tom procesu máme roli i my...

B. Role křesťana

Boží dílo v našich životech nás nevede k tomu, abychom byli pasivní. Naopak. Nabádá nás, abychom byli horliví, zapálení a pracovití pro našeho Pána: „*Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží“ (2K 7,1) ... s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. PROČ? Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí“ (Fp 2,12–13).*

IV. Závěr

Bratři a sestry, mým úkolem dnes je přesvědčit ty, kteří jsou pod nadvládou hříchu, že jsou pod nadvládou hříchu a ty osvobozené od nadvlády hříchu, že jsou osvobozené od hříchu. Nevěřící by se mohl snažit tisíce let, ale v procesu posvěcení by žádný pokrok neudělal. Ale jak je psáno: Je-li však Kristus v tobě, je sice tělo mrtvé kvůli hříchu, ale duch je živý kvůli spravedlnosti. Jestliže v tobě přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil [Ježíše] Krista z mrtvých, oživí i tvoje smrtelné tělo skrze svého Ducha, který v tobě přebývá (Ř 8,10–11). Proto usiluj o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespasí Pána (Žd 12,14). Běž, aby ses opravdu zmocnil toho, k čemu i tebe zmocnil Kristus Ježíš. Nemysli, že ses toho již zmocnil; jedno však číň: zapomeň na to, co je za tebou, a usiluj o to, co je před tebou, běž k cíli, abys získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu

Ježíši (Fp 3,12–14). Nakonec je pro tebe připraven vavřín spravedlnosti, který ti dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen tobě, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod (2Tm 4,8).

Dělej to, protože to v tobě **působí** Bůh. Dělej to, protože Boží sláva je v sázce. Dělej to, protože české církve potřebují

vzor. Dělej to, protože svět se na tebe dívá. Dělej to, protože Ježíš Kristus si to zaslouží. Kéž by Bůh nám všem pomohl dosáhnout tohoto cíle. Amen.

Pozn. na závěr: Athanasius je z řeckého slova „*athanatos*“, což znamená nesmrtelný. ■

ŽIVOT CÍRKVE

TICHO KOLEM ODDĚLENÍ

Paul Washer

◆ *„Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? (2K 6,14)*

Současné vyučování vypouští důležitost života ve *svatosti*. Samozřejmě se všeobecně vyučuje o svatosti, se kterou všichni souhlasí. Říká se: „Budme svatí, potřebujeme být více svatí. Uspořádejme konferenci o svatosti.“ Ale když se začnete zabývat tím, co to vlastně znamená, začne se vařit pod kotlem.

V listu Židům se říká: „Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez které nikdo neužije Pána“ (Žd 12,14). Věří tomu někdo? Některý pastor řekne: „Ale bratře Paule, tolikrát jsem byl obviněn, že vyučuji náboženství ‚skutků‘.“ Poslouchejte mě. Poslouchejte. Tím se dostáváme zpátky ke znovuzrození a Boží prozřetelnosti. Jestliže Bůh skutečně člověka obrátí, bude v jeho životě pracovat i nadále skrze vyučování, požehnání, napomínání a disciplínu. Postará se, aby práce, kterou započal, byla dokončena. A proto autor říká: „Bez svatosti nikdo nespasí Pána.“ Proč? Protože když nerostete ve svatosti, pak

Bůh nepracuje ve vašem životě. A když nepracuje ve vašem životě, je to proto, že *nejste Jeho dítětem!*

Podívejte se na rozdíl mezi Jákobem a Ezauem. „Jákoba jsem si zamiloval... Ezaua jsem odmítl!“ (Ř 9,13). Přesto Bůh vyplnil všechna zaslíbení, která jim oběma dal. Požehnal Jákobovi; požehnal Ezauovi. Jak Bůh ukázal své odsouzení a hněv vůči Ezauovi a svou lásku vůči Jákobovi? Na začátku žili oba podle svého. Ale v životě Ezaua nedošlo k žádnému káznění, k žádnému zbožnému nápravě, k ničemu takovému – to byl Boží hněv, který na něm spočinul. Na druhé straně Bůh tvrdě vychovával Jákoba, a to téměř každý den jeho života – to byla Boží láska vůči němu. Byla to láskyplná výchova, Boží náprava, aby ho přivedl ke svatosti. A to samé platí i dnes pro každého opravdového věřícího.

◆ *Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to at je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli roz-*

poznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Ř 12,1–2)

Proč říká „přinášejte sami sebe“? Myslím, že důvodem je předejít vši té dnešní „super-duchovnosti“. Říkáte: „Dal jsem Ježíši své srdce a ty nemůžeš hodnotit knihu podle obalu. Nemůžeš posuzovat můj vnitřní stav podle mých skutků.“ Ve skutečnosti však můžete posuzovat knihu podle obalu. Ježíš nikdy neřekl, že nemůžete. Spíše naopak, přímo řekl, že můžete: „Poznáte je po ovoci“ (Mt 12,33).

Pokud si myslíte, že jste dali Kristu své srdce, pak mu bude patřit i vaše tělo. A řeknu vám proč. Srdce, můj příteli, není jen sval pumpující krev nebo nějaký výplod básnickovy fantazie. V Bibli *srdce* odkazuje na samotnou podstatu či jádro vašeho bytí. Nesnažte se mi namluvit, že Ježíš vlastní samou podstatu vašeho bytí, a přitom nemá žádný vliv na vaše tělo a život. To prostě není možné!

Proto musíme jít do Písma – nikoli zákonicky a ne jen načrtnout nějaké deduce. Místo toho musíme jít do Písma a stát na jeho jasných příkázáních. Jakých příkázání? Jaká příkázání nás vedou v našich rodinách? Nesouhlasím se vším, co učili puritáni, ale skutečně puritány miluji, a jedním z důvodů, proč je mám tak rád, je mé přesvědčení, že se upřímně pokoušeli žít své životy ve všem přesně podle pokynů Ježíše Krista. Ve všem!

Ve všem, i ve svém *smýšlení!* Napsali osmisetstránkové knihy, které pojednávaly o tom, o čem bychom měli přemýšlet, aby to bylo podle Písma. Co by nemělo do našich myslí vůbec vstoupit podle Písma. Jak bychom se měli starat o své oči. Co by

mělo vstupovat do našich uší a co nikoli. Jak bychom měli ovládat svůj jazyk. Kam by měly *směřovat* naše životy.

Ano, chci vás vyděsit k smrti: I jak bychom se měli *oblékat!* Teď budu trochu opatrný. Nechci jen spekulovat. Drazí přátelé, má žena to říká následovně. Pokud váš oděv zvýrazňuje váš obličej, ze kterého vyzařuje Kristova sláva, je to z Boha. Ale pokud vaše oblečení zvýrazňuje vaše tělo, je to smyslné a Bůh to nenávidí. Boží přirozenost nás vede v rozhodnutích v každé oblasti našeho chování.

Nemůžu projít vším, co se týká zbožnosti. Zbožnost sice není jen to, co vidíme navenek, ale my jsme se stali lidem, který se vymlouvá na práci Ducha svatého v našem nitru, a dovolujeme si tvrdit, že navenek se nemusí nic dít. A to *není* pravda! Někteří z vás, milí mladí muži, zřejmě voláte k Božímu Duchu víc než já, aby vás naplnil a pracoval ve vás, ale pak stačí půl hodiny před televizí a tak Ho zarmoutíte, že vám bude na míle vzdálený. Pokud bude voda z devadesáti devíti procent čistá a bude obsahovat jedno procento ze stoky, já jí pít *nebudu!*

Kdysi jsem bojoval s určitým pokusem, o kterém se dozvěděl Leonard Ravenhill od mého přítele a poslal mi traktát. Ještě stále ho mám. Nikdy na ta slova nezapomenu. Říká se v něm: „Ostatní můžou, ty ne.“ Poslouchejte mě, mládenčí. Nenavštěvují nákupní centra. A ne že bych tam nechodil, protože jsem víc svatý než vy. Je to proto, že vím, kdo jsem!

Budu vám vyprávět příběh jednoho z nejlepších evropských houslistů, který už ve velmi pokročilém věku hrál na

svém posledním koncertě. A když skončil, přišel za ním mladý houslista a řekl: „Pane, dal bych celý svůj život za to, kdybych mohl hrát, jako vy.“ A starý muž mu odpověděl: „Synu, já jsem *obětoval* celý svůj život, abych hrál, jak hraji.“

Vy říkáte: „Chci Boží moc do svého života.“ Pak musíte něco opustit. „Chci Ho znát.“ Pak musí dojít k určitému oddělení od světa.

Dovolte mi říct, mladý muži. Ostatní jezdí sem a tam, navštěvují různé akce a konference, společně se objímají a zpívají Kumbaya a tak dál. Možná ale potřebujete být sami v divočině, jen s Bohem, postit se po sedm dní, být na kolenu a studovat knihu Žalmů. Prostě být jen s Bohem a Jemu patřit.

Abyste byl Božím mužem, musíte dojít do bodu, kdy se dokonce vaše vlastní žena, která je s vámi jedno tělo, podívá do vašich očí a bude jí jasné, že tam kam jdete, nemůže s vámi.

Dnes je v našich církvích ticho ohledně oddělení se od světa. „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí?“ (2K 6,14). NIC! Nebo „jaké spožití světla s temnotou?“ (v. 14) Žádné! Temnota je opakem Božího zjevení. Nebo jaký souzvuk je mezi Kristem a ďáblem? (v. 15) Žádný! Či co má společného věřící s nevěřícím? (v. 15) Nic!

Pán říká: „Vyjděte z jejich středu“ (v. 17). Vyjít z jakého středu? Vyjít ze středu bezpráví, temnoty, satanských praktik a života a světskosti nevěřících. Z toho vyjděte! ■

MINIMÁLNÍ KŘESŤAN!

Charles H. Spurgeon

Minimální křesťan! Kdo to je? Křesťan, který směřuje do nebe nejmenší možnou rychlostí. Křesťan, který má v úmyslu získat ze světa co nejvíc to jde – a přitom nebýt spolu se světem odsouzen. Křesťan, jehož cílem je žít tak málo křesťansky, jak jen to je možné – a stále ještě zůstat křesťanem.

Minimální křesťan přijde na ranní shromáždění a na večerní také – pokud ovšem neprší nebo není příliš teplo, příliš velká zima, pokud není moc ospalý nebo ho nebolí hlava nebo se moc nepřejedl. S úctou poslouchá kazatele, modlí se a chválí Boha. Pečlivě aplikuje Boží pravdy – někdy na sebe, mnohem častěji však na druhé.

Minimální křesťan je velmi nakloněn všem dobrým skutkům. Přeje si je dělat, ale není v jeho moci udělat jich příliš mnoho. Nedělní škola se zdá být skvělým místem – zvláště pro zanedbané a vzdorovité děti. Ale on není s to vyučovat v nějaké třídě – jeho pracovní vytížení je natolik vyčerpávající, že potřebuje den odpočinku. Kromě toho si ani nemyslí, že by byl sám kvalifikován působit jako učitel. Je zde přece tolik lidí, kteří jsou mnohem lépe připraveni na tuto důležitou službu – takže žádá o omluvení. Je velmi nakloněn domácí i zahraniční misii, i šíření letáků s evangeliem, a přispívá svou troškou – ale není vůbec schopen se aktivně zapojit

do takové práce, protože jeho vlastní zájmy jsou mnohem důležitější. Myslí si, že „dnes je všechno hrozně drahé“ – přesto ale, aby ochránil svou pověst, o níž neustále pečlivě dbá, finančně podporuje Boží dílo – vždy ovšem s mírou.

Minimální křesťan je nevyhraněný v mnoha věcech. Opera, tanec, divadlo a hraní karet, velké módní přehlídky – nic z toho mu nedělá starosti. Nevidí žádný problém v tom ani onom ani v jiných populárních povyraženích. V Bibli o tom přece nic není. Nevidí důvod, proč by křesťan nemohl tančit nebo chodit do opery. Zná několik skvělých lidí, kteří to

dělají – tak to alespoň říká. Proč by to tedy neměl dělat on? Je tak blízko hranice, která odděluje lid Boží od lidí tohoto světa, že není vůbec jasné, na které straně doopravdy stojí.

Ach, můj bratře, proč zkoušíš takové věci? Dej si pozor, abys nakonec ve své snaze dostat se do nebe s minimálním množstvím křesťanství nepřišel o všechno. Abys ve snaze získat celý svět nepřišel o svou duši. Skutečná zbožnost vyžaduje sebezapření a nesení kříže – a pokud to neděláš, tvé křesťanské vyznání je falešné.

(*Časopis „Sword and the Trowel“, 1876*)

PĚT NEBEZPEČÍ OMYLNÉHO PROROCTVÍ

Nathan Busenitz

Úvodem chci poznamenat, že chovám k Wayneu Grudemovi náležitou úctu. Jeho Systematická teologie byla v semináři povinnou četbou a z jeho jasných a vyčerpávajících diskuzí ohledně všeho od angelologie po soteriologii jsem se toho hodně naučil. I když jsem s jeho závěry vždy nesouhlasil, oceňoval jsem jeho schopnost formulovat své zásadní postoje s upřímností a objektivitou. Jako i mnohým dalším vděčím dr. Grudemovi za jeho přínos pro Kristovo tělo – nejen skrze jeho Systematickou teologii, ale také skrze jeho práci pro ESV a jeho účast v Radě pro biblické mužství a ženství. Proto považuji jeho názory na dar proroctví za obzvláště problematické. Proto tento článek.

Před několika dny mě kolega upozornil na video, ve kterém se Wayne Grudem a Iain Hamilton pustili do přátelské

debaty ohledně definice proroctví v Novém zákoně. Už jsem věděl o Grudemově obhajobě neautorizované omylné podoby novozákonního proroctví (z jeho Systematické teologie – z rozsáhlé kapitoly „Království a moc“ a z jeho knihy Proroctví), a tak jsem se s dychtivostí pustil do sledování této výměny názorů.

Pro ty, kdo debatu nesledovali (vždyť trvá přes hodinu), ji lze vystihnout otázkou: Co znamenal dar proroctví v Novém zákoně a je dnes stále aktivní?

Iain Hamilton, který reprezentuje cessationistický pohled (doktrína, že duchovní dary mluvení v jazycích, proroctví a uzdravování ustaly, jak je psáno v knize Skutků, s čímž souhlasím), prohlásil, že existuje jen jeden druh proročkého daru v Novém zákoně a ten se rovná proroctví ve Starém zákoně, což je

bezchybné zjevení od Boha. Proto je jak neomylné, tak směrodatné, takové, že prorok může s absolutní přesností prohlásit: „Tak praví Pán“. Navíc, dar proroctví byl určen pro období zakládání církve (Ef 2,20). A tak pomínil spolu s apoštolů, když období zakládání skončilo.

Wayne Grudem, zastánce kontinualistické pozice (opak cessationistického pohledu), tvrdil, že v Novém zákoně existují dva druhy prorockých darů. Apoštolské proroctví, které je neomylné, směrodatné a základní; samo o sobě se rovnalo starozákonnímu proroctví a ustalo po období apoštolů. Podle Grudema však existuje ještě druhý typ novozákonního proroctví, jež bychom mohli nazvat kongregačním proroctvím. Tato forma proroctví může být omylná, není směrodatná a pokračuje v průběhu církevních dějin. Nerovná se starozákonnímu proroctví (a proto se vymyká přísným požadavkům Deuteronomia 13 a 18) a bylo by lépe ji přirovnávat k „Duchem vedené radě“. Obecně se skládá z osobních dojmů od Boha, které jsou poté vykládány prorokem a sdělovány shromáždění (někdy nesprávně v závislosti na víře jednotlivce). Sbor není vázán tato slova proroctví uposlechnout, ale přesto by je měl pečlivě zvážit v rámci širšího kontextu.

Zde je několik klíčových výroků (s časovými stopami) z videa, ve kterém dr. Grudem vysvětluje svůj postoj:

[26:00] Protože toto [kongregační proroctví] nemá autoritu Božích slov, radil bych lidem, aby nikdy nečinili závažná životní rozhodnutí založená pouze na proroctví.

[27:08] Nechci říkat, že vždy přichází – vždy, vždy, vždy přichází – s autoritou Písma nebo že je nezávislé. Je součástí komplexu celého života a my ho bereme v úvahu jako jeden z faktorů.

[27:39] Tuto představu o Bohu, který nám klade určité věci na mysl, bych umístil do stejné kategorie autority jako radu od zbožné osoby.

[35:10] Já tedy používám slovo „zjevení“ [když mluvím o moderním proroctví]. Myslím si však, že je to zjevení, které neplyne z kanonického Písma a nepřichází se silou Písma – je to prostě Bůh, který přivádí věci na mysl.

[38:51] Nevidím v Novém zákoně [ohledně proroctví] žádné spojení s jednáním s proroky Starého zákona, kdy byli vyvedeni ven a ukamenováni – novozákonním ekvivalentem by byla exkomunikace... Falešní učitelé jsou jistě prokletí a měli by být vyloučeni, ale ne někdo, kdo se zmýlí při prorokování.

[59:53] – [ohledně posouzení těchto proroctví] Z hlediska pastora, pokud někdo vede domácí skupinu nebo pokud je někdo vedoucím modlitebního setkání, nazvěte to tak, jak to vidíte. Musím použít americké přirovnání – když nadhazovač nadhazuje míč pro odpalování, je to rozhodčí, kdo posuzuje míče a nadhozy.

[1:09:15] Abych uvedl příklad [proroctví], popíšu ho z hlediska vedení. Jsem přesvědčen, že před lety mě Bůh vedl, abych zrušil předplatné novin Chicago Tribune, protože jsem každé ráno trávil spoustu času jejich čtením. A Bůh mi to nakonec položil na srdce: „Wayne, musíš to zrušit.“ Předplatné jsem tedy z posluš-

nosti zrušil a jsem přesvědčen, že mě k tomu vedl Bůh.

Tyto citace z dr. Grudema jsou jen malým vzorkem toho, co bylo řečeno. Zdůrazňují však některé klíčové rysy Grudemova postoje. Podtrhují skutečnost, že Grudem vidí moderní proroctví jako nesměrodatné, omylné a v základě argumentuje s tím, že Bůh vede lidi skrze osobní dojmy.

Iain Hamilton odvedl výbornou práci – poukázal na některé výkladové, teologické a pastorační důvody, proč Grudemův pohled na proroctví není obhajitelný. (Podle mého názoru v debatě uštědřil Grudemovi drtivou porážku, i když to provedl laskavým způsobem.)

Proč je pro nás tato otázka tak důležitá?

Mám stejně jako Hamilton výkladové a teologické důvody k odmítnutí definice proroctví, které obsahuje neautorizovaná, omylná poselství. V tomto článku bych chtěl poukázat na několik závažných důsledků pro pastorační službu, které (jak věřím) vycházejí z definice proroctví dr. Grudema. Podle mého názoru otevírá jeho postoj v otázce nauky o církvi (eklesiologii) Pandořinu skříňku.

Mé obavy lze rozdělit do pěti oblastí:

1. Vytvoření kategorie moderního „proroctví“, které může zahrnovat omylná poselství, činí z identifikace a odmítnutí falešných proroků (Mt 7,15) v církvi zbytečně složitou záležitost. Dále to oklešťuje přísné požadavky na pravé proroctví, které nacházíme v Dt 13 a 18.

2. Tím, že definujeme proroctví z hlediska dojmů a subjektivního pojetí, neposkytujeme žádné objektivní nebo au-

torizované prostředky k tomu, aby se člověk mohl ujistit, zda pochází jeho pocit od Boha nebo z jiného zdroje. Také neposkytujeme žádné objektivní nebo autorizované prostředky k tomu, aby mohli vedoucí sboru prohlásit „prorokova“ slova s určitostí za právoplatná.

3. Učení, že Bůh dnes stále udílí proročká zjevení, povzbuzuje věřící v hledání poselství od Boha mimo Bibli. Zatímco kontinualisté trvají na uzavřeném kánonu (zcela správně), tento názor na proroctví – v praxi – vnáší pochybnosti do otázky dostatečnosti Písma na nejpraktičtějších úrovních každodenního života.

4. Užíváním výrazů jako „proroctví“, „zjevení“ a „slovo od Pána“ může vést k manipulaci lidí tím, že svazuje jejich svědomí omylným poselstvím nebo je nutí k nemoudrým rozhodnutím. I když obhájcí trvají na tom, že kongregační proroctví není směrodatné (alespoň ne na všeobecné úrovni), jejich chápání proroctví je vysoce rizikové, pokud jde o možné zneužití v rámci místního shromáždění.

5. Tím, že je v proroctví ponechán prostor k omylu, lidé se cítí oprávněni prohlásit: „Tak praví Pán“, i když ve skutečnosti jsou jejich poselství omylná a plná chyb. Důsledkem je to, že lidem je umožněno připisovat Bohu veškeré pravdy pochybného poselství, což je velmi nebezpečná záležitost. Navíc, tím, že označíme omylná poselství jako „proroctví“, znehodnotíme pravý dar neomylného proroctví tak, jak se projevoval ve Starém a Novém zákoně.

Existují i další důsledky, ale výše uvedené stačí ke zdůraznění podstaty tohoto

Užitek z Božího slova

Arthur Walkington Pink

Někteří lidé čtou Bibli s pýchou v srdci, někteří ze zvědavosti, a jiní, aby učinili dojem na své okolí. Jen málo je těch, kteří hledají v Bibli skutečné poznání Boha, touží po duchovním vzdělání a po obživě pro svou duši. Tato kniha ukazuje, jak číst Bibli se správnými motivy a jaký duchovní a praktický užitek z takového čtení můžeme mít.

Autor se zabývá vztahem Písma k těmto tématům: hřích, Bůh, Kristus, modlitba, dobré skutky, poslušnost, svět, zaslíbení, radost a láska.

Každé téma je rozvedeno v sedmi bodech, které odkrývají užitek, jaký může mít člověk ze čtení Slova, a pokud jej nenalézá, co je třeba udělat, aby takový užitek ze Slova Božího měl.

134 stran, brož., cena: 145,- Kč.

*www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39*

**ČESKÝ
BIBLICKÝ
INSTITUT**

Víkend s Paulem Washerem

11. – 12. 2. 2017 – Evangelium

13. 2. 2017 – Sola Scriptura a církev

www.cbikromeriz.cz

problému. To, že charismaticky orientovaní věřící trvají na pokračujícím prorockém zjevení (mimo Písmo), s sebou nese závažné důsledky pro život církve. To, jaký postoj člověk zaujme ohledně této otázky výkladově a teologicky, má závažné důsledky pro život křesťana i pastorační službu.

Podle mého soudu, ti, kdo otevírají dveře modernímu prorockví, nepůsobí škodu jen biblickému textu, ale také se otevírají všem druhům teologického a duchovního nebezpečí. Tím zbytečně vystavují sebe i svá shromáždění riziku. Proto není diskuze mezi cessationisty a kontinualisty pouhým akademickým cvičením. ■

Poutníková četba

Lady Jana Greyová

Faith Cooková

Životní příběh dívky, která se na devět dní stala anglickou královnou. Svou věrností Kristu vydala svědectví pravdě a ve svých 16 letech byla navzdory rozsudku smrti světlem anglickému národu, protože Krista si cenila více, než vlastního života.

Budete-li se známou křesťanskou autorkou Faith Cookovou sledovat životní osudy lady Jany Greyové, devítidenní anglické královny, porozumíte v čem je hodnota života. Lidé bez živé víry v Krista budují svou pověst, kupí bohatství a usilují o moc nad druhými. To vše má ale jen dočasné trvání. Co má však věčnou hodnotu?

250 stran, A5+, brož. 280,- Kč

Předvánoční snížení ceny: 220,- Kč.

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

www.reformace.cz

zapasodusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Reformace.cz, Hošťálkova 1c
169 00 Praha 6**

Telefon do redakce: (+420) 222 268 917

Dobrovolné příspěvky pošlete přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

2600196560 / 8330 (Slovensko)

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰-0⁰⁰ (Pořad Psáno jest!)

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)